สำรวจปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน

A SURVEY OF ENGLISH SPEAKING PROBLEMS IN EVERYDAY COMMUNICATION AMONG EIC STUDENTS OF RAJAMANGALA UNIVERSITY OF TECHNOLOGY LANNA, NAN

อธิภัทร ตั้งกุศลลลิต

การศึกษาอิสระ เสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตร์บัณฑิต
สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล
ปีการศึกษา 2566

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน

สำรวจปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน

A SURVEY OF ENGLISH SPEAKING PROBLEMS IN EVERYDAY COMMUNICATION AMONG EIC STUDENTS OF RAJAMANGALA UNIVERSITY OF TECHNOLOGY LANNA, NAN

อธิภัทร ตั้งกุศลลลิต

การศึกษาอิสระ เสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตร์บัณฑิต
สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล
ปีการศึกษา 2566

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน

อาจารย์ที่ปรึกษา หัวหน้าหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล และหัวหน้าสาขาศิลปศาสตร์ ได้พิจารณาการศึกษาอิสระ เรื่อง "สำรวจปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน" เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน

....

(อาจารย์ศิริลักษณ์ นรินทร์รัตน์)
อาจารย์ที่ปรึกษา

....

(อาจารย์ศิริลักษณ์ นรินทร์รัตน์)
หัวหน้าหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล

....

(ดร.กิจจาณัฏฐ์ ตั้งจิตนุสรณ์)
หัวหน้าสาขาศิลปศาสตร์
ตุลาคม 2566

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่องสำรวจปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านอาจารย์ศิริลักษณ์ นรินทร์รัตน์ ที่กรุณาให้ความเมตตารับเป็นที่ปรึกษาวิจัย ดูแลให้ คำแนะนำ เสนอแนะแนวทาง ตรวจแก้ไขข้อบกพร่องและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยโดยตลอด อีกทั้งต้องขอขอบคุณนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลคณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน จำนวน 44 คน ที่ให้ความร่วมมือในการทำการตอบแบบสำรวจ รวมไปถึงอาจารย์ทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือช่วยเหลือ เป็นอย่างดีในการทำวิจัยครั้งนี้ ให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้วิจัยใคร่ขอขอบพระคุณ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านและรวมถึงบุคลากรท่านอื่นๆ ที่ไม่ได้กล่าวถึง ที่ได้ให้คำแนะนำช่วยเหลือในการจัดทำวิจัยที่มีส่วนในการให้ข้อมูล เป็นที่ปรึกษาในการจัดทำวิจัยฉบับนี้จนสมบูรณ์ ตลอดจนการดูแลให้ความร่วมมือ เพื่อให้ข้าพเจ้าเข้าใจและรู้วิธีปฏิบัติการใช้ชีวิตในการทำงานจริง ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี่

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าเรื่องสำรวจปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน ที่จัดทำขึ้นนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจที่จะนำไปศึกษาต่อในประเด็นที่ได้เสนอแนะไว้ในวิจัยฉบับนี้หรือเป็นแนวทางในการศึกษาให้บรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพ ต่อไป

อธิภัทร ตั้งกุศลลลิต

ชื่อเรื่อง	สำรวจปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน
ผู้ศึกษาค้นคว้า	อธิภัทร ตั้งกุศลลลิต
ที่ปรึกษา	ศิริลักษณ์ นรินทร์รัตน์
ประเภทสารนิพนธ์	การศึกษาอิสระ ศศ.บ. สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน, 2566

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ เพื่อสำรวจปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารชีวิตประจำวันของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 ในสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม (questionnaire) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนาน่าน มีปัญหาการพูดภาษาอังกฤษด้านไวยากรณ์ โดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.42 ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคม โดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 มีปัญหาการพูดภาษาอังกฤษด้านการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความหรือการเชื่อมประโยค โดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.26 นอกจากนี้ พบว่า นักศึกษามีทักษะการใช้กลวิธีการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.41 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักศึกษามีทักษะการเลือกใช้กลวิธีการสื่อสารในระหว่างการสนทนาในระดับปานกลาง

Title	A SURVEY OF ENGLISH SPEAKING PROBLEMS IN EVERYDAY COMMUNICATION AMONG EIC STUDENTS OF RAJAMANGALA UNIVERSITY OF TECHNOLOGY LANNA, NAN
Author	Athipat Tangusollalit
Advisor	Sirilak Narinrat
Academic Paper	Independent Study B.A. in English for International Communication Rajamangala University of Technology Lanna Nan, 2023

ABSTRACT

The objective of this research was to investigate the problems students face when speaking English in their daily lives at Rajamangala University of Technology Lanna, Nan. The population consisted of first to fourth-year students majoring in English for International communication at the Faculty of Business Administration and Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Lanna, Nan. The research tools used in this study included questionnaires developed by the researchers. Statistical analysis methods utilized for data evaluation included mean and standard deviation. The research findings indicated that students at Rajamangala University of Technology Lanna, Nan, faced issues in English speaking. In terms of grammatical competence, the overall average score was 3.42. In sociolinguistic competence, the overall average score was 3.35. In discourse competence, the overall average score was 3.26. Furthermore, it was discovered that students possess communication skills in English speaking, with an overall average score of 3.41. This indicates that students had the ability to choose communication strategies during intermediate-level conversations.

สารบัญ

บทที่ หน้า

บทที่		หน้า
1	**บทนำ**	1
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
	ขอบเขตการวิจัย	3
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
	นิยามศัพท์เฉพาะ	3
2	**เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง**	4
	แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสื่อสาร	4
	ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	8
	การพูดสื่อสารในชีวิตประจำวัน	18
	ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน	19
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	21
3	**วิธีดำเนินการวิจัย**	25
	ประชากร	25
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	26
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	27
	การวิเคราะห์ข้อมูล	27

สารบัญ (ต่อ)

บทที่ **หน้า**

4 ผลการวิจัย.. 28

ปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน.......................... 28

การใช้กลวิธีการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ.. 31

5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ... 33

สรุปผลการวิจัย.. 33

อภิปรายผล.. 34

ข้อเสนอแนะ... 35

บรรณานุกรม.. 36

ภาคผนวก.. 42

ประวัติผู้วิจัย.. 54

สารบัญภาพ

ภาพ **หน้า**

1 แสดงองค์ประกอบการสื่อสาร.. 7
2 แสดงหน่วยเสียงในภาษาอังกฤษ.. 9
3 แสดงโครงสร้างของ Grammatical Competence... 10

สารบัญตาราง

ตาราง **หน้า**

ตาราง		หน้า
1	แสดงจำนวนประชากรนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึง ชั้นปีที่ 4 ที่ศึกษาในหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลที่ทำการตอบแบบสำรวจ........................	25
2	แสดงน้ำหนักหรือคะแนนในการทำแบบสอบถาม..	26
3	แสดงการแปลความหมายของคะแนน..	26
4	แสดงปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ด้านไวยากรณ์...	28
5	แสดงปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ด้านภาษาศาสตร์สังคม...	29
6	แสดงปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ด้านการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความหรือการเชื่อมประโยค.......................	30
7	แสดงการใช้กลวิธีการพูดสื่อสาภาษาอังกฤษ..	31

บทที่1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบัน ประเทศต่างๆ ได้มีการพัฒนาไปหลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็น สังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรม การศึกษา และเทคโนโลยีทำให้ประเทศต่างๆ ต้องมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน และต้องมีการสื่อสารต่อกันและกัน ทั้งในด้านการค้าขาย การศึกษา ด้านสังคมและด้านเศรษฐกิจ ด้วยเหตุนี้ภาษาจึงเป็นเครื่องมือในการสร้างความเข้าใจ เกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิสัยทัศน์ของโลก และทำให้ตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลกมากยิ่งขึ้น ดังที่ ณัฏฐ์นรี ฤทธิรัตน์ และธัญภา ชิระมณี (2557 อ้างถึงใน มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2557) ได้ให้ความเห็นไว้ว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและความรู้ในแขนงต่างๆ อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและเข้าใจวิสัยทัศน์ของชาติอื่นๆ

การสื่อสารภาษาอังกฤษประกอบด้วย 4 ทักษะ ได้แก่ทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนแต่ในบรรดาทักษะทั้งหมด ทักษะการพูด เป็นทักษะที่มีความสำคัญเนื่องจากเป็นทักษะที่มีการใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันมากกว่าทักษะอื่นๆ ซึ่งสอดคล้องกับ ประยงค์ กลั่นฤทธิ์ (2564) ที่ได้ให้ความหมายของการพูดไว้ว่า การพูดเป็นทักษะที่สำคัญประการหนึ่งในบรรดาทักษะทางภาษาที่ประกอบด้วยการฟังการพูดการอ่านและการเขียน สำหรับทักษะการพูดนั้นหมายถึงกระบวนการสร้างและแบ่งปันความหมายโดยการใช้ภาษาพูดและภาษากายในบริบทที่หลากหลาย การพูดเป็นทักษะที่สำคัญอย่างยิ่งในการเรียนการสอนภาษาที่สองเพราะผู้เรียนต้องการพัฒนาความสามารถในการพูดเพื่อให้สามารถติดต่อสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ ภัทรภร บุญศรี (2562) ได้ให้ความเห็นว่า ภาษาอังกฤษมีบทบาทในฐานะเป็นภาษาสากลการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นการพัฒนาทั้ง 4 ทักษะ คือทักษะการฟัง ทักษะ การพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ซึ่งทักษะทั้ง 4 ทักษะที่กล่าวมานั้น ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดเนื่องจาก ทักษะการพูด เป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันมากกว่าทักษะอื่นๆ สอดคล้องกับ อุไร มากคณา (2556) ที่มีความเห็นเกี่ยวกับการสื่อสารว่า การสื่อสารที่ดีไม่เพียงแต่จะทำให้เกิดความเข้าใจความหมายต่อกันเท่านั้น แต่ยังสามารถนำไปใช้ในการศึกษาหรือการประกอบอาชีพได้เช่นเดียวกัน

แต่อย่างไรก็ตามผู้ใช้ภาษาส่วนมากไม่สามารถใช้ทักษะการพูดสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว เนื่องจากการที่ผู้เรียนใช้ภาษาได้ไม่ดีเพราะผู้เรียนไม่ได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ขาดความคล่องแคล่วในโครงสร้างทางภาษาและสำนวนต่างๆ และขาดความเข้าใจในสภาพความเป็นจริงทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (ภัทรภร บุญศรี, 2562) นอกจากนี้ ปัญหาส่วนใหญ่ของผู้เรียนที่เกิดขึ้นระหว่างการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยทั่วไป คือ ปัญหาในเรื่องของการจดจำไวยากรณ์ต่างๆ สอดคล้องกับ กาโสม หมาดเด็น และนิสากร จารุมณี (2560) ได้กล่าวว่า สิ่งที่เป็นปัจจัยสำคัญในการพูดให้ประสบผลสำเร็จ คือความรู้ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์การรู้โครงสร้างไวยากรณ์ดีช่วยให้ผู้พูด สามารถเข้าใจรูปแบบของคำประโยค และสามารถคิดสร้างประโยคได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ทั้งยังสามารถพูดสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว (Fluency) และใช้ภาษาอย่างถูกต้อง (Accuracy) นอกจากนี้ ยังมีองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสาร ที่ทำให้การสื่อสารเกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพและถ่ายทอดความหมายของข้อมูลที่ได้จากทักษะการพูดสื่อสาร ดังที่ Canale & Swain (1980) ได้แยกองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารไว้ 4 องค์ประกอบดังนี้(1) ความสามารถทางด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (Grammatical competence) (2) ความสามารถด้านสังคม (Sociolinguistic competence) (3) ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูดและเขียน (Discourse competence) และ (4) ความสามารถในการใช้กลยุทธ์การสื่อสาร (Strategic competence) ซึ่งหากทักษะการพูดสื่อสารขาดองค์ประกอบส่วนใดส่วนหนึ่งอาจทำให้ทักษะการพูดสื่อสารเกิดขึ้นอย่างไม่มีประสิทธิภาพขึ้นได้ อีกทั้งผู้เรียนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ยังขาดความมั่นใจในการพูดกับเจ้าของภาษา และการที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษมีโอกาสน้อยหรือไม่มีโอกาสพูดกับเจ้าของภาษาทำให้ขาดประสบการณ์ในการเรียนรู้ภาษาในสภาพแวดล้อมที่เหมือนจริงและมีโอกาสได้สนทนาโต้ตอบกับชาวต่างชาติหรือเจ้าของภาษา ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของสุริยะ ประทุมรัตน์ (2557) กล่าวไว้ว่า การที่ผู้เรียนขาดโอกาสพบปะกับชาวต่างชาติอันเป็นการเรียนด้วยประสบการณ์จริง ทำให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนน้อยผลที่ตามมาคือผู้เรียนภาษาอังกฤษบางส่วนไม่กล้าแสดงออกและไม่มีความมั่นใจในตัวเองในการใช้ภาษาอังกฤษจนทำให้เกิดปัญหาในทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษขึ้น

จากข้อมูลที่ได้นำเสนอไว้ตามที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงเกิดความสนใจในการสำรวจปัญหาการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในชีวิตประจำวันเพื่อเป็นข้อสังเกตและเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันแก่นักศึกษาหรืออาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อสำรวจปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน

ขอบเขตการวิจัย

ประชากร

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 ในสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงปัญหาการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษา
2. ผู้สนใจสามารถนำข้อมูจจากงานวิจัยไปศึกษาปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้
3. อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษสามารถนำข้อมูลจากงานวิจัยไปหาแนวทางแก้ไขแนวการสอนภาษาอังกฤษได้

นิยามศัพท์เฉพาะ

ปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ปัญหาที่เกิดขึ้นกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษา และทำให้การฝึกฝนทักษะการพูดเกิดขึ้นอย่างไม่มีประสิทธิภาพ ดังที่ Canale & Swain (1980) ได้แยกองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารไว้ 4 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ความสามารถทางด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (Grammatical competence)
2. ความสามารถด้านสังคม (Sociolinguistic competence)
3. ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูดและเขียน (Discourse competence)
4. ความสามารถในการใช้กลยุทธ์การสื่อสาร (Strategic competence)

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องสำรวจปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน มีทฤษฎีเอกสารและผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ผู้วิจัยได้ค้นคว้ารวบรวมเพื่อใช้เป็นแนวทางสำหรับการศึกษางานวิจัย ดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสื่อสาร
    1.1 ความหมายของการสื่อสาร
    1.2 ความสำคัญของการสื่อสาร
    1.3 องค์ประกอบของการสื่อสาร
2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
    2.1 ความหมายและองค์ประกอบของการพูดภาษาอังกฤษ
    2.2 ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ
3. การพูดสื่อสารในชีวิตประจำวัน
4. ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
    5.1 งานวิจัยในประเทศ
    5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสื่อสาร

การสื่อสารเป็นสิ่งสำคัญที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของเรา มันเป็นกระบวนการที่เราใช้เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น, ข้อมูล, และความรู้กับผู้อื่น การสื่อสารไม่เพียงแค่การใช้ภาษาในการพูดหรือเขียน แต่ยังรวมถึงภาษาร่างกาย, ท่าที, และภาพลักษณ์ที่เราใช้เพื่อสื่อความหมาย การสื่อสารมีบทบาทสำคัญในการสร้างความเข้าใจ, ความรู้สึก, และความสัมพันธ์ที่ดีในสังคม มันช่วยให้เราสามารถแบ่งปันประสบการณ์, เรียนรู้จากผู้อื่น, และร่วมงานกันในงานที่ต่างๆ ทั้งในบริบทส่วนตัวและทางธุรกิจ ในโลกที่เรามีเทคโนโลยีที่เป็นกลางและสื่อสารผ่านสื่อสังคมออนไลน์เป็นส่วนใหญ่ การสื่อสารเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อเชื่อมโยงเรากับโลกภายนอก ทำให้เราควรใส่ใจการพัฒนาทักษะการสื่อสารเพื่อความสำเร็จและความสุขในชีวิตประจำวันของเรา

ความหมายของการสื่อสาร

การพูดไม่เพียงแค่เป็นการออกเสียงเพื่อสื่อสารเท่านั้น แต่ยังเป็นกระบวนการที่แสดงให้เห็นถึงความคิด ความรู้สึก และตัวตนของผู้พูดด้วย นอกจากนี้การพูดเป็นทักษะการสื่อสารที่เกิดขึ้นมากกว่าทักษะอื่นๆในชีวิตประจำวัน จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และวีรวัฒน์ อินทรพร (2556 อ้างถึงใน บัณฑิกา จารุมา และพยอม ก้อนในเมือง, 2563) ให้ความเห็นเกี่ยวกับการพูดว่า การพูด คือ การถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึกหรือความต้องการของผู้พูด เพื่อสื่อความหมายไปยังผู้ฟัง โดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงและอากัปกริยาท่าทางจนเป็นที่เข้าใจกันได้ ซึ่งสอดคล้องกับ สวนิต ยมาภัย และถิรนันท์ อนวัชศิริวงศ์ (2547) ให้ความหมายของการพูดไว้ว่า การพูด คือ การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมทั้งกิริยาอาการถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความรู้สึกและความต้องการของผู้พูดให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการตอบสนอง

แต่อย่างไรก็ตาม การสื่อสารนอกเหนือจากจะเป็นเครื่องมือในการแลกเปลี่ยนข้อมูลแล้ว ยังเป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างความเข้าใจผู้คนในชีวิตประจำวันเช่นเดียวกัน

การติดต่อสื่อสาร (Communication) หมายถึง กระบวนการรับและส่งสารที่เกี่ยวข้องระหว่างบุคคลอย่างน้อยตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน การพูดจะไม่มีความหมายและไม่เกิดการติดต่อสื่อสาร หากผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจเรื่องราวที่พูดหรือจุดประสงค์ของการพูดนั้น ฉะนั้นการสื่อสารจะต้องมีความหมายทั้งต่อผู้ฟังและผู้พูดด้วย (Brown, 1966, อ้างถึงใน ชนิญญา คชบัว และคณะ, 2557) ซึ่งสอดคล้องกับ อรอำไพ ศรีวิชัย (2555 อ้างถึงใน มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, 2564) ได้ให้ความหมายของการสื่อสารว่า การสื่อสารเป็น การติดต่อและถ่ายทอดความรู้ ความคิดเห็น ข้อมูลของบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป โดยอาศัยสื่อต่างๆ เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน และ ชนันว์ ชามทอง (2550 อ้างถึงใน มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, 2564) ได้กล่าวว่า การสื่อสาร หมายถึง การติดต่อซึ่งกันและกันของบุคคลตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไป โดยอาศัยสื่อกลางต่างๆ เพื่อให้เกิด ความเข้าใจร่วมกันระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร และสามารถตอบสนองได้ตรงตามความต้องการ

สรุปข้างต้นได้ว่า การพูด คือ การใช้คำพูดถ่ายทอดความรู้ ความคิดและความรู้สึกเพื่อสื่อความหมายหรือสิ่งที่ต้องการสื่อสารของผู้พูดส่งไปยังผู้ฟังโดยมีการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงและลักษณะท่าทางประกอบกับการพูด เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจและมีการตอบสนองต่อสิ่งที่ผู้พูดสื่อสารถึงผู้ฟัง และการสื่อสารที่ดีจะต้องมีความหมายทั้งต่อผู้ฟังและผู้พูดเช่นเดียวกัน

ความสำคัญของการสื่อสาร

การพูดเป็นทักษะขาดไม่ได้ในชีวิตประจำวัน เนื่องจากการพูดเป็นทักษะที่ใช้มากกว่าทักษะอื่นๆในชีวิตประจำวัน การพูดสามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลความคิด อารมณ์ และความรู้กับผู้อื่นได้ การพูดยังเป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการทำงานและการร่วมมือกับผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นการนำเสนอข้อมูล การแสดงความคิดเห็น หรือการเชื่อมโยงในสังคม โดย ศิริรัตน์ กลยะณี และพระมหาขวัญชัย กิตฺติปาโล (2558) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ว่า ทุกชาติ ทุกศาสนา ทุกภาษา ให้ความสำคัญกับการพูด ซึ่งเป็นศาสตร์และศิลป์ที่มนุษย์ต้องเรียนรู้และฝึกฝนจนสามารถนำไปปฏิบัติจริงจนเห็นผลได้ ซึ่งความสำคัญของการพูดไม่ใช่จำกัดอยู่แค่การรู้จักพูดแต่สิ่งที่เป็นกุศลและเป็นประโยชน์ทั้งต่อตนเองและสังคมส่วนรวมเท่านั้น แต่การฝึกฝนพัฒนาตนเองด้านการพูด ยังเป็นปัจจัยทำให้ผู้ฝึกฝน ได้เป็นนักวางแผน นักคิด นักสร้างสรรค์อีกด้วย เนื่องจากการพูดนั้น เป็นกระบวนการที่ต้องผ่านการค้นคว้า การคิดอย่างรอบคอบ การวิเคราะห์ มีการวางแผนการพูด ต้องรู้จักและเข้าใจผู้ฟัง และ ต้องเลือกใช้ภาษาที่เหมาะสมกับกลุ่มผู้ฟัง การพูดเป็นศักยภาพที่มนุษย์ได้พัฒนาขึ้นเพื่อใช้ในการสื่อสารและแลกเปลี่ยนข้อมูลกันมาเป็นเวลานาน ความสำคัญของการพูดจึงไม่อยู่เพียงแค่ความเข้าใจเพียงอย่างเดียวแต่ยังมีผลกระทบที่ลึกซึ้งต่อชีวิตและสังคมอย่างมาก ซึ่งสอดคล้องกับ นันทา ทองทวีวัฒนะ (2556) ได้ให้ความเห็นไว้ว่า การสื่อสารในชีวิตประจำวันของมนุษย์ใช้ทักษะการพูดมากที่สุด ทั้งการสื่อความรู้สึกนึกคิด การถ่ายทอดความรู้ การทำงานร่วมกัน และการอยู่ร่วมกันในสังคม การพูดจึงเป็นสิ่งที่มีคุณค่า และจำเป็นสำหรับบุคคลในทุกสาขาอาชีพที่จำเป็นต้องศึกษาและฝึกฝนเพื่อเป็นเครื่องมือสื่อสารสร้างความเข้าใจ สร้างความเชื่อถือ และความเชื่อมั่น จนทำให้เกิดความสำเร็จในการงานและประสบความสำเร็จในชีวิต

สรุปข้างต้นได้ว่า การสื่อสารเป็นกระบวนการที่สำคัญในหลากหลายด้านของชีวิต เราต้องสื่อสารเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล แสดงความคิดเห็น และสร้างความเข้าใจกัน การสื่อสารที่มีคุณภาพจะช่วยเสริมสร้างความร่วมมือ และสร้างความเชื่อมั่นในความสัมพันธ์ทั้งระหว่างบุคคลและระหว่างสังคมจนทำให้ประสบผลสำเร็จด้านต่างๆในชีวิต

องค์ประกอบการสื่อสาร

การพูดเป็นกระบวนการที่สำคัญในการแลกเปลี่ยนข้อมูลและความเข้าใจระหว่างบุคคลหรือกลุ่ม ซึ่ง ศิริรัตน์ กลยะณี และพระมหาขวัญชัย กิตฺติปาโล (2558) ได้ให้ความเห็นไว้ว่า การพูดเป็นการสื่อสารที่เกิดขึ้นอย่างเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่อง โดยเป็นกระบวนการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างบุคคลต่อบุคคลหรือระหว่างบุคคลต่อกลุ่ม ซึ่งมีองค์ประกอบ 5 ประการ ดังนี้

1. ผู้พูด หรือ ผู้ส่งสาร (Sender) ได้แก่ ผู้ที่ทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้ ความคิดไปสู่ผู้ฟัง ผู้พูดต้องรู้จักใช้ภาษา น้ำเสียงอย่างเหมาะสม ผู้พูดต้องรู้จักสังเกตและปรับปรุงการพูดของตนเองเพื่อให้

การส่งข้อมูลหรือสารประสบความสำเร็จ

2. ผู้ฟัง หรือ ผู้รับสาร (Receiver) ได้แก่ ผู้ที่เป็นเป้าหมายที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสารไปถึงหรือผู้ฟัง ดังนั้น การที่ผู้ฟังจะเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสารมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับระดับความรู้และการตอบสนองต่อสารของผู้ฟัง เช่น การพยักหน้า ปรบมือ และความน่าเชื่อถือของผู้ส่งสาร

3.สารหรือเนื้อหาที่พูด (Massage) ได้แก่ เนื้อหาที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสาร เป็นสิ่งที่จะทำให้ผู้ฟังได้ตอบสนองกลับไปยังผู้พูด ดังนั้น ในกระบวนการสื่อสารเนื้อหาสาระต้องมีความถูกต้องชัดเจนเหมาะสมแก่ผู้ฟังโอกาสและกาลเทศะ เป็นเรื่องที่ผู้พูดสนใจและมีประสบการณ์ในเรื่องนั้นและอาจเป็นเรื่องที่ผู้ฟังก็สนใจด้วย

4. สื่อหรือช่องทางการสื่อสาร (Media) หมายถึง ช่องทางการสื่อสารที่ผู้พูดใช้ส่งสารไปยังผู้รับสารหรือผู้ฟัง ซึ่งผู้พูดต้องรู้จักเลือกช่องทางการสื่อสารที่จะส่งสื่อสารเนื้อหาไปยังผู้ฟังให้เหมาะสมและผู้พูดจะเลือกต้องเลือกช่องทางการสื่อสารที่เหมาะสมโดยการใช้ช่องทางการสื่อสารอาจขึ้นอยู่กับลักษณะของสารที่จะส่งด้วยเช่นกัน

5. การตอบสนอง (Feedback) ได้แก่ ปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นหลังจากที่ผู้ฟังได้ยินสารที่ถูกส่งมาแล้วตอบสนองกลับไปยังผู้ส่งสารหรือผู้พูด อาจเป็นการตอบสนองด้วยวาจา หรือ ภาษากายก็ได้ และการตอบสนองอาจเป็นได้ทั้งทางบวก เช่น หัวเราะ ปรบมือ หรือทางลบ เช่น ส่ายหน้า ไม่สนใจ เป็นต้น

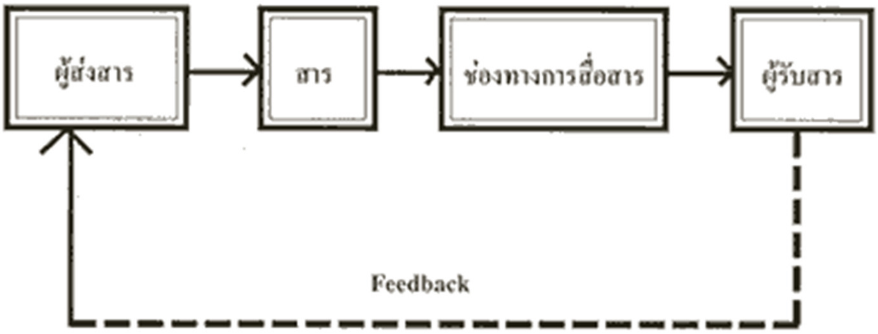

ภาพ 1 แสดงองค์ประกอบการสื่อสาร

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ความหมายและองค์ประกอบการพูดภาษาอังกฤษ

การพูดภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่มีความสำคัญอย่างมากในปัจจุบัน เพราะการพูดภาษาอังกฤษไม่เพียงแค่เป็นการออกเสียงถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และคำศัพท์อย่างเดียวเท่านั้น แต่เป็นการสื่อสารที่มีคุณภาพซึ่งสามารถสร้างความเข้าใจระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังได้ และมีรูปแบบการพูดที่เหมาะสมในทุกสถานการณ์ที่แตกต่างกันไป ซึ่ง ทวีศักดิ์ ชูมา และอาภาภรณ์ บุลสถาพร (2562) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ไว้ว่า การพูดภาษาอังกฤษมิใช่เพียงความสามารถทางการออกเสียงให้ถูกต้องตามโครงสร้างทาง ไวยากรณ์เท่านั้น แต่ยังรวมถึงการสื่อสารถ้อยคำไปยังผู้รับสารให้รับรู้ความรู้สึกนึกคิด สาระข่าวสาร ใช้นำเสียงหรือกิริยาอาการ ผู้พูดต้องมีทักษะความรู้ด้านการออกเสียง คำศัพท์ กฎการใช้ทางไวยากรณ์ เข้าใจวัฒนธรรมทางภาษา และผู้พูดต้องมีทักษะการใช้กลวิธีการพูดเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ วรางคณา เค้าอ้น (2560) ได้กล่าวไว้ว่า การใช้ความสามารถด้านภาษาในการแลกเปลี่ยน ข่าวสารข้อมูลระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป การสื่อสารให้มีประสิทธิภาพนั้นผู้พูดจะต้อง เลือกใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมถึงพฤติกรรมอย่างเหมาะสมถูกต้องกับโอกาสและมารยาทในการพูด ที่ถูกต้องตามวัฒนธรรมและประเพณีของสังคม

นอกจากนี้ เป็นที่ทราบกันดีว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากในการสื่อสารในโลกปัจจุบัน เราเรียนรู้และฝึกฝนทักษะการพูดอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีคุณภาพ อย่างไรก็ตาม ในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพต้องมีองค์ประกอบการพูดภาษาอังกฤษหลายด้านทำให้การสื่อสารมีคุณภาพและเข้าใจได้ Canale & Swain (1980) ได้กล่าวว่าความสามารถในการออกเสียง (Pronunciation) คำศัพท์ (Vocabulary) และหลักภาษาและไวยากรณ์ (Grammar) เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ผู้ฟัง สามารถเข้าใจข้อความที่ใช้ในการสื่อสารได้อย่างมีคุณภาพ (Quality of communication) องค์ประกอบเหล่านี้จะทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างประโยคที่เชื่อมโยงกัน ซึ่งจะทำให้การสนทนาเป็นไปได้อย่างต่อเนื่องจะต้องมีความสามารถดังต่อไปนี้

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammatical Competence) คือ ความสามารถในการเข้าใจและใช้กฎไวยากรณ์ของภาษาในการพูดและเขียนอย่างถูกต้อง ความสามารถทางไวยากรณ์นี้ประกอบด้วยการเรียนรู้เกี่ยวกับรูปร่างของคำ การสร้างประโยค การใช้คำสันธาน และอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับกฎของไวยากรณ์ของภาษา แต่ ผู้ที่มีความสามารถในด้านนี้ไม่ได้เพียงแต่มีความสามารถในการเข้าใจและใช้ไวยากรณ์เท่านั้น จะต้องมีความสามารถใน องค์ประกอบทั้งหมดทางด้านภาษา คือ เสียง คำศัพท์และไวยากรณ์เนื่องจากผู้พูดจะสามารถเลือกใช้ ถ้อยคำในการพูดเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้องและตรงกับความต้องการการที่จะสื่อสารแบบมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝน

เรียนรู้องค์ประกอบที่สำคัญเกี่ยวกับ grammatical competence เพื่อทำให้สามารถเข้าใจและพัฒนาทักษะการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยองค์ประกอบของ grammatical competence (Paris et al., 2021)มีดังนี้

1.1 วากยสัมพันธ์ (Syntax) หมายถึง การศึกษาประโยคและวลี หรือวิธีที่การจัดลำดับคำที่ถูกต้องตามกฎไวยากรณ์เพื่อให้สามารถสื่อสารได้อย่างมีความหมาย ตัวอย่างเช่น “Ben walking the dog” กับ “The dog walking Ben” จากการแปลความหมายของประโยคทั้งสองประโยคที่หนึ่งมีความหมายว่า “เบ็นพาสุนัขไปเดินเล่น” และ ประโยคที่สองมีความหมายว่า “สุนัขเดินเบ็น” ซึ่งจากตัวอย่าง อาจทำให้เกิดความเข้าใจได้ว่า การเรียงลำดับคำอาจไม่ได้เกิดขึ้นตามอำเภอใจ เพื่อให้ประโยคสามารถสื่อความหมายที่ต้องการได้ คำต่างๆ จะต้องอยู่ในลำดับที่แน่นอน

1.2 หน่วยเสียง (phoneme) หมายถึง เสียงที่เป็นหน่วยที่เล็กที่สุดในหน่วยคำ ซึ่งไม่สามารถแบ่งแยกย่อยได้อีก ตัวอย่างเช่น คำว่า "bit" มีหน่วยเสียงสามหน่วย ได้แก่ /b/, /i/ และ /t/ และคำว่า "pit" มีสามหน่วยเสียงด้วย: /p/, /i/, และ /t/ ซึ่งในภาษาพูด หน่วยเสียงถูกสร้างขึ้นจากตำแหน่งและการเคลื่อนไหวของระบบเสียง รวมถึงริมฝีปาก ฟัน ลิ้น เส้นเสียง และ ภาษาอังกฤษมีหน่วยเสียงประมาณ 45 หน่วย ซึ่งมีความสัมพันธ์กับ หลักสัทศาสตร์ (Phonetics) หมายถึง การศึกษาเสียงพูดของมนุษย์ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้องและหากผู้เรียนออกเสียงได้อย่างถูกต้อง จะทำให้ช่วยพัฒนาทางด้านสำเนียงให้เหมือนเจ้าของภาษาด้วยเพราะว่าหลักการออกเสียงโฟเนติกจากสำเนียงเสียงชาวต่างชาติ สัญลักษณ์ในโฟเนติกและการออกเสียงแต่ละตัวอาจจะเป็นเรื่องค่อนข้างยาก แต่หากผู้เรียนฝึกฝนทุกวัน จะทำให้เข้าใจและจะมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพ

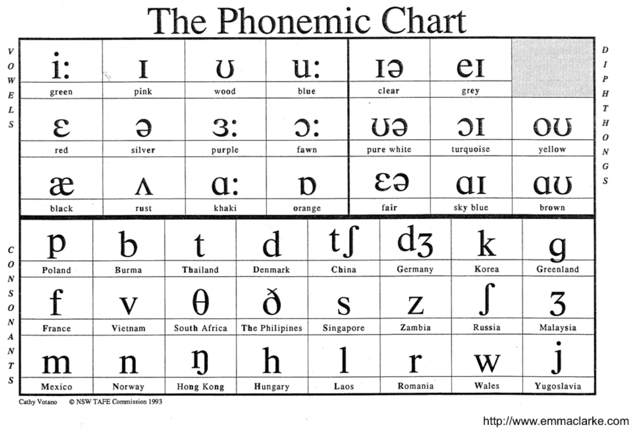

ภาพ 2 แสดงหน่วยเสียงในภาษาอังกฤษ

1.3 หน่วยคำ (Morpheme) หมายถึง การสร้างหรือประกอบหน่วยเสียงหนึ่งหรือมากกว่าเป็นกลุ่มความหมายกลุ่มหนึ่ง อาจหมายถึงการเปลี่ยนรูปคำได้ด้วย เช่น คำที่มีตัวอักษรเดียว เช่น "I" และ "a" ก็เป็นหน่วยเสียงเช่นกัน แต่หน่วยเสียงส่วนใหญ่ประกอบด้วยหน่วยเสียงรวมกัน หน่วยคำบางคำเป็นคำนำหน้าและคำต่อท้ายที่ใช้ในการแก้ไขคำอื่นๆ ตัวอย่างเช่น “re-” ใน “rewrite” หรือ “repay” หมายถึง “ทำอีกครั้ง” และคำต่อท้าย “-est” ใน “happiest” หรือ “coolest” หมายถึง “ที่สุด”

1.4 การปรับเปลี่ยน (Pragmatic) หมายถึง การศึกษาว่าบริบทของประโยคมีส่วนทำให้เกิดความหมายอย่างไร เช่น มีคนตะโกนว่า "ยิง!" (Fire!!) โดยคำนี้อาจมีความหมายที่แตกต่างกันมากในบริบทต่างๆ เช่นหากผู้พูดต้องการสื่อสารให้ผู้ฟังทำการยิงปืน หรือในอีกบริบทหนึ่งอาจหมายถึงไฟที่อาจกำลังสร้างความเสียหาย เมื่อผู้พูดเห็นจึงทำการตะโกนเพื่อเตือนผู้อื่นให้รับรู้ โดยที่ทุกภาษามีความแตกต่างกัน ในภาษาอังกฤษ คำคุณศัพท์จะอยู่หน้าคำนาม (“บ้านสีแดง”) ในขณะที่ในภาษาสเปน คำคุณศัพท์จะอยู่หลัง (“casa [บ้าน] roja [สีแดง]”) หรือในภาษาจีน ระดับเสียงของคุณจะเป็นตัวกำหนดความหมายของคำพูดของผู้เรียน แต่ทุกภาษามีรากฐานทางโครงสร้างที่ทำให้เกิดความเข้าใจที่แตกต่างกัน ดังนั้นการปรับเปลี่ยนรูปแบบการใช้ภาษาจึงเป็นสิ่งที่ควรให้ความสำคัญเพื่อทักษะการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

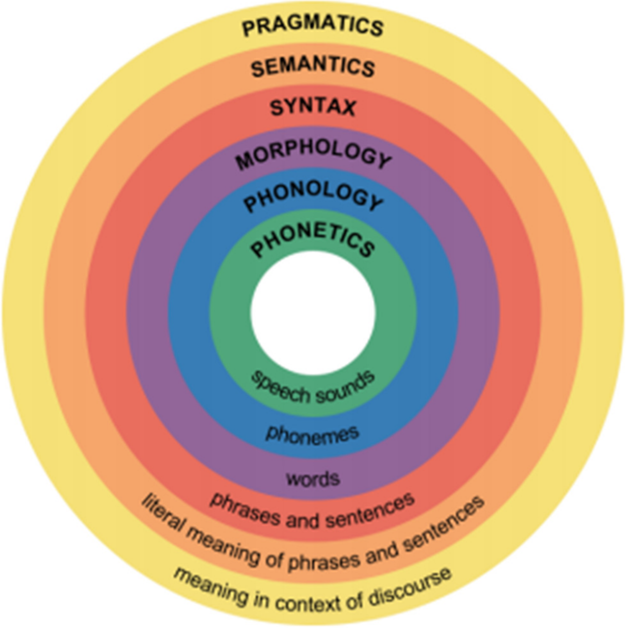

ภาพ 3 แสดงโครงสร้างของ Grammatical Competence

2. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) หมายถึงความสามารถในการเรียนรู้และใช้ภาษาในบริบทสังคมต่างๆอย่างเหมาะสม ความสามารถนี้เกี่ยวข้องกับการเข้าใจและปรับตัวต่อสังคม วัฒนธรรมและสภาพแวดล้อม ผู้พูดสามารถเลือกแบบของภาษาให้สัมพันธ์กับสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งสามารถพูดสนทนาเพื่อ สร้างความสัมพันธ์ทางสังคม ตลอดจนจุดประสงค์ในการส่งสาร โดย ขนิษฐา ใจมโน (2562) ได้ให้ความหมายและความสำคัญของภาษาศาสตร์ไว้ว่า ภาษาศาสตร์สังคมมุ่งค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับสังคม ซึ่งนอกจากจะทำให้เข้าใจโครงสร้างของภาษาแล้ว ยังทำให้เข้าใจหน้าที่ของภาษาในอันที่เป็นเครื่องมือสำหรับใช้ในการสื่อสารของมนุษย์ร่วมสังคม และการศึกษาโครงสร้างทางสังคมยังสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของคู่สนทนา ตลอดจนการแปรและความหลากหลายของภาษา ดังนั้นผู้ที่มีความสามารถทางด้านนี้จะสามารถใช้ภาษาที่แตกต่างไปตามประเภทของการพูด เช่น การอภิปราย การเสนอความคิด หรือ การโต้วาทีเป็นต้น ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้จะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดด้านภาษาศาสตร์สังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Budiarsa, 2015) มีต่อไปนี้

2.1 การแปรของภาษา (Language variation) เป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างมาก เราพบว่าภาษามีการเปลี่ยนแปลงตามประวัติศาสตร์และสังคมของแต่ละพื้นที่ ไม่ว่าจะเป็นสำเนียงการพูด คำศัพท์ หรือโครงสร้างประโยค การศึกษาเรื่องนี้ช่วยให้เรารู้จักประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของคนในพื้นที่ต่างๆ และเป็นวิธีที่น่าสนใจในการศึกษาและเข้าใจวัฒนธรรมต่างๆ ของโลกเราได้ดีขึ้น นอกจากนี้การทราบถึงการแปรผันภาษายังสามารถช่วยให้เราเข้าใจความหมายและสัญลักษณ์ทางภาษาที่อาจเปลี่ยนแปลงไปในแต่ละพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพเมื่อเราสื่อสารกับคนในโลกแห่งความหลากหลายนี้ความเข้าใจในการแปรผันภาษาเป็นสิ่งสำคัญที่เสมอมา และยังเป็นรากฐานของการศึกษาเรื่องภาษาและวัฒนธรรมในโลกของเราในปัจจุบัน ยิ่งเราเข้าใจมากขึ้นเกี่ยวกับ "Language variation" เราจะสามารถสร้างความเข้าใจและความเป็นสัญลักษณ์ที่แตกต่างออกไปในโลกที่หลากหลายนี้ได้อย่างเหมาะสมมากขึ้นเรื่อยๆ

2.2 ภาษาถิ่น (Dialect) หมายความว่า ถึงแม้ว่าเราจะพูดภาษาเดียวกัน แต่โลกของภาษายังมีความหลากหลายในรูปแบบของ "Dialect" ซึ่งเป็นเกมของคำศัพท์และสำเนียงที่เปลี่ยนแปลงตามพื้นที่และวัฒนธรรมของแต่ละภูมิภาค การศึกษา "Dialect" เป็นการลุ้นค้นความเป็นสัญลักษณ์และอัตลักษณ์ที่มีอยู่ในทุกพื้นที่ของโลก เราเรียนรู้ถึงประวัติศาสตร์และการเผยแพร่ของภาษาผ่าน "Dialect" และมันช่วยให้เราเข้าใจและเชื่อมโยงกับคนในพื้นที่ต่างๆ อย่างลึกซึ้ง การเรียนรู้ "Dialect" เป็นวิธีที่น่าสนใจในการสำรวจความหลากหลายทางภาษาและวัฒนธรรมของโลก และมันเป็นการยืนยันว่าแม้เราอาจพูดแบบต่างๆ แต่เรายังคงมีการเชื่อมโยงและความร่วมสมัยในฐานะมนุษย์ที่เราทุกคนมีสิทธิ์ในโลกนี้ ซึ่งสอดคล้องกับ Ellis (1994) กล่าวไว้ว่า ภาษาถิ่น คือการเปลี่ยนแปลงของไวยากรณ์ คำศัพท์ และมีการเปลี่ยนแปลงของเสียง ตัวอย่างเช่น หากคนหนึ่งพูดประโยค 'John is a

farmer' และอีกคนหนึ่งพูดสิ่งเดียวกันยกเว้นออกเสียงคำว่า farmer ว่า 'fahmuh' ความแตกต่างก็คือสำเนียงที่แตกต่างกัน แต่ถ้าคนหนึ่งพูดประมาณว่า 'You should not do that' และอีกคนหนึ่งพูดว่า 'Ya hadn't oughta do that' นี่จะเป็นความแตกต่างทางภาษาถิ่นเพราะรูปแบบการพูดที่มีมากกว่าขอบเขตของความแตกต่างทางภาษานั้นมีมาอย่างต่อเนื่องในปัจจุบัน ภาษาถิ่นบางภาษามีความแตกต่างอย่างมากและบางภาษาก็มีความแตกต่างกันเล็กน้อย

2.3 การใช้ภาษาที่โดดเด่น (Idiolect) คือ ลักษณะแบบภาษาที่เป็นเอกลักษณ์และเฉพาะตัวของบุคคลแต่ละคน ถูกสร้างขึ้นจากประสบการณ์ส่วนบุคคล วัฒนธรรม และสถานการณ์ที่เฉพาะตัว การศึกษา "Idiolect" ช่วยให้เราเข้าใจว่าทำไมคนแต่ละคนมีวิธีในการใช้ภาษาและสร้างคำพูดที่แตกต่างกัน สิ่งนี้เป็นรูปแบบที่น่าสนใจของการสื่อสารที่ทำให้เราทราบถึงเส้นทางความคิดและสังคมของบุคคลนั้นๆ อย่างลึกซึ้ง เรามักพบ "Idiolect" ในครอบครัว การทำงาน และการสื่อสารประจำวัน การทำความเข้าใจ "Idiolect" เป็นการศึกษาเชิงสร้างสรรค์ที่ช่วยให้เราเข้าใจถึงความเป็นเอกลักษณ์และความหลากหลายในการใช้ภาษาของแต่ละบุคคลได้อย่างลึกซึ้ง

2.4 ภาษาชาติพันธ์ (Ethnolect) เป็นการใช้ภาษาที่สืบทอดมาจากกลุ่มชนหรือกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีความเป็นเอกลักษณ์ มันสร้างขึ้นจากประสบการณ์ทางวัฒนธรรมและสังคมของกลุ่มนั้นๆ การศึกษา "Ethnolect" ช่วยให้เราเข้าใจถึงภาษาและสัญลักษณ์ที่มีความสำคัญต่อกลุ่มนี้ และเป็นวิธีที่ดีในการส่องกลับสู่ประวัติศาสตร์และแสดงความเป็นเอกลักษณ์ของกลุ่มนี้ การศึกษา "Ethnolect" เป็นการสร้างความเข้าใจและความรับรู้ที่มีประโยชน์ในการเข้าใจวัฒนธรรมและความหลากหลายทางภาษาในโลกของเรา สิ่งนี้เป็นตัวบ่งชี้ถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและประสบการณ์ที่น่าสนใจในทุกส่วนของโลกนี้ที่ทำให้เรามีเครื่องมือในการเชื่อมโยงและเข้าใจกันในโลกที่หลากหลายของเราอย่างเหมาะสมมากขึ้น

2.5 สำเนียง (Accent) เป็นส่วนสำคัญของภาษาที่บ่งบอกถึงวัฒนธรรมและสถานที่สำเนียงสร้างเสียงที่แตกต่างออกไปในการออกเสียงคำและประโยค เราจะพบ "Accent" ที่แตกต่างกันทั่วโลกและในแต่ละประเทศ สำเนียงสร้างความหลากหลายและเป็นส่วนสำคัญของการสื่อสาร การเรียนรู้ "Accent" เป็นวิธีที่น่าสนใจในการศึกษาวัฒนธรรมและภูมิภาคของคนในโลก เพราะสิ่งนี้เป็นส่วนหนึ่งของเส้นทางทางวัฒนธรรมและการสื่อสารที่เราทุกคนได้รับบทบาทอย่างสำคัญในการติดต่อและเชื่อมโยงกันในโลกของเราปัจจุบัน

2.6 การใช้การปรับเปลี่ยน (Register) ในภาษาเป็นการปรับเปลี่ยนรูปแบบและระดับของการสื่อสารให้เหมาะสมกับสถานการณ์และบุคคลที่เรากำลังพูดหรือเขียนถึง เรามักใช้ "Register" ที่แตกต่างกันในการสื่อสารในที่ทำงาน เช่นในธุรกิจหรือสื่อมวลชน เป็นต้น การเข้าใจและใช้ "Register" ถูกต้องช่วยให้เราสื่อความหมายได้อย่างชัดเจนและเป็นมืออาชีพในสถานการณ์ต่างๆ การทราบถึง "Register" เป็นสิ่งสำคัญในการสร้างการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและเป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวันและอาชีพของเรา เราสามารถเห็นถึงการใช้ "Register" ในวัฒนธรรมและสังคมที่

แตกต่างกัน ซึ่งเป็นสิ่งที่ช่วยสร้างความหลากหลายและความเข้าใจในโลกของเราในปัจจุบัน

3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความหรือการเชื่อมประโยค (Discourse Competence) หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจและใช้งานรูปแบบและโครงสร้างของข้อความในการสื่อสาร ซึ่งรวมถึงการเรียงลำดับและเชื่อมโยงประโยค (grammatical form) เพื่อสร้างความหมาย (meaning) ที่ครบถ้วนและเป็นระเบียบ ตามหลักภาษา หากผู้พูดมีความสามารถทางด้านนี้จะทำให้ผู้พูด สามารถใช้ภาษาในการสนทนา ลำดับก่อน-หลัง และสำนวนที่ผู้พูดใช้เพื่อแสดงความคิดเห็นมีความ เชื่อมโยงสัมพันธ์กัน จึงทำให้การสนทนาดำเนินไปได้อย่างราบรื่น โดยองค์ประกอบเหล่านี้จะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความหรือการเชื่อมประโยค (Richards et al., 1985 อ้างถึงใน Kabir & Saad, 2020) ได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีดังต่อไปนี้

3.1 การเชื่อมเนื้อหา (Coherence) คือ คือความสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงกันระหว่างความหมายของประโยค โดยสามารถสังเกตได้จากประโยคต่อไปนี้

John hid Bill’s keys. He was drunk.

John hid Bill’s keys. He likes spinach.

ในประโยคแรก เราสามารถสังเกตได้ว่าการซ่อนกุญแจของJohnอาจเป็นผลมาจากการที่ตัวของเขาเมา ดังนั้นทั้งสองประโยคก็อาจมีความสมเหตุสมผลแม้ว่าจะไม่มีอะไรโดยทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์หรือคำศัพท์ เราอาจรู้แค่ว่าJohnดื่มจนเมา เขาเลยทำกุญแจหาย แต่ในประโยคที่สองไม่มีความเชื่อมโยงใดๆที่ว่า จอห์นชอบผักโขมนั้นไม่มีส่วนไหนที่สอดคล้องกับเรื่องที่เขาซ่อนกุญแจของบิลเลย

3.2 การเชื่อมประโยค (Cohesion) คือ ส่วนของประโยค ที่ทำการเชื่อมประโยคโดยมีขนาดเล็กกว่า coherence โดยที่ผู้พูดสามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างข้อความกับกับประโยคได้อย่างง่ายดายโดยใช้คำการเชื่อมประโยค ซึ่งการใช้คำเชื่อมประโยคมีรูปแบบที่แตกต่างกันไปเพื่อทำให้เกิดเนื้อหาที่แตกต่างและหลากหลาย โดยมีดังต่อไปนี้

คำที่ใช้ในทางสนับสนุนกัน

In addition to the writing test, the reading test assesses the candidates’ ability to think and reason out using the English language.

ตัวอย่างคำเพิ่มเติม Also / furthermore / similarly / in the same way

คำที่ใช้ในทางแย้งกัน

On one hand, going to the beach for a swim this weekend is a good idea. **On the other hand**, the weather isn't going to be sunny this coming weekend.

ตัวอย่างคำเพิ่มเติม In comparison / in contrast / instead / conversely

คำที่ใช้ในทางที่เป็นลำดับต่อเนื่องกัน

Why is the city susceptible to flooding? **Firstly**: the city has poor city planning that was not strictly implemented. **Secondly**: the majority of the city's population is concentrated in the major urban areas. **Lastly**: drainages and waterways are clogged by garbage.

ตัวอย่างคำเพิ่มเติม First / next / then / after

โดยเมื่อการใช้คำเชื่อมประโยคเหล่านี้จะทำให้สามารถเข้าใจความหมายและบริบทของการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นและเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพเช่นเดียวกัน

3.3 ดรรชนีพจน์ (Deixis) คือ การใช้คำหรือส่วนของประโยคที่ต้องการข้อมูลเพิ่มเติมจากบริบทหรือสถานการณ์ในการเข้าใจความหมาย คำหรือส่วนของประโยคที่มี deixis จะขึ้นอยู่กับปัจจัยเช่นผู้พูด, ผู้ฟัง, เวลา, สถานที่ และสถานการณ์ เพื่อให้ความหมายของประโยคเป็นไปตามที่ควร

ตัวอย่างที่ชัดเจนของ deixis คือคำสรรพนาม (pronouns) เช่น "นี่," "นั้น," "เขา," หรือ "ฉัน" ที่ขึ้นอยู่กับบริบท เช่น:

"ฉันจะไปร้านอาหาร" - คำว่า "ฉัน" เป็นตัวอย่างของ deixis เพราะความหมายของมันขึ้นอยู่กับผู้พูด (ผู้เป็นคนพูดประโยคนี้)

"นี่คือรถของฉัน" - คำว่า "นี่" เป็น deixis เพราะมันบ่งบอกถึงสิ่งของผู้พูดอยู่ในปัจจุบัน

"เขาอยู่ที่โรงเรียนตอนนี้" - คำว่า "ตอนนี้" เป็น deixis เพราะมันบ่งบอกถึงเวลาในปัจจุบัน

deixis เป็นส่วนสำคัญของการเข้าใจและการสื่อสารในภาษา เพราะมันช่วยให้เราสามารถตีความความหมายของประโยคในบริบทที่ถูกต้องได้

4. ความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสาร (Strategic Competence) หมายถึง ความสามารถในการใช้กลยุทธ์และเทคนิคต่างๆเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพในสถานการณ์ที่ซับซ้อน ความสามารถนี้เป็นองค์ประกอบสำคัญในการแก้ไขสถานการณ์ที่ซับซ้อนหรือเผชิญปัญหาในการสื่อสาร ในการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ผู้พูดจะต้องมีกลวิธีในการสื่อสาร จึงจะทำให้ผู้พูดเพิ่มศักยภาพทางการพูด เพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถึงแม้ว่าผู้พูดมีความรู้ทางด้านไวยากรณ์ไม่ดีพอ หากใช้กลวิธีในการแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ก็จะทำให้ผู้พูดสามารถดำเนินการสนทนาสื่อสารกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี เช่น การ ใช้ภาษาท่าทาง (body language)

รูปแบบกลวิธีในการสื่อสารนั้นมีหลากหลายประเภท โดยที่ผู้พูดควรพยายามนำกลวิธีการสื่อสารมาประยุกต์ใช้ตามสถานการณ์ที่เหมาะสมเพื่อทำให้เกิดความเข้าใจความหมายที่ตรงกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ซึ่งรูปแบบการสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสาร (ทวีศักดิ์ ชูมา 2559) มีดังต่อไปนี้

1. การพูดภาษาอังกฤษภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมาย (First Language-Switch Strategy) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดใช้ภาษาแม่ปนกับภาษาเป้าหมายโดยที่ผู้พูดใช้คำศัพท์ภาษามาทับศัพท์ภาษาเป้าหมาย เป็นลักษณะการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน เช่น ใช้คำว่า “Muay Thai” แทนคำว่า “Thai boxing”

2. กลวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ (Literal Translation Strategy) เป็นวิธีที่ผู้พูดใช้วิธีเรียงคำหรือกลุ่มคำ ตามลักษณะประโยคของภาษาแม่ โดยใช้วิธีแปลคำต่อคำ หรือใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์เหมือนภาษาแม่ เนื่องจากผู้พูดขาดความชำนาญหรือมีความรู้ในภาษาเป้าหมายที่จำกัด เช่น ใช้คำว่า place du feu ในภาษาฝรั่งเศส และเป็นภาษาอังกฤษใช้คำว่า fireplace

3. กลวิธีสร้างคำใหม่ (Word Coinage Strategy) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดคิดคำศัพท์ขึ้นมาใหม่เนื่องจากไม่ทราบคำศัพท์ที่ถูกต้องของภาษาเป้าหมาย จึงสร้างคำขึ้นมาเองโดยหวังว่าผู้ฟังจะเข้าใจภาษา ที่ผู้พูดสร้างขึ้น เช่นใช้คำว่า “airball” แทนคำว่า “balloon”

4. กลวิธีที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน (Approximation Strategy)เป็นกลวิธีที่ผู้พูดใช้คำหรือกลุ่มคำที่ใกล้เคียงกับภาษาเป้าหมาย หรือเป็นคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน (Synonym) หรือใช้คำที่บอกหมวดหมู่ (super ordinate) เช่น “ship” แทน “sailboat”

5. กลวิธีการอธิบายความ (Circumlocution strategy) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดอธิบายหรือบรรยายรายละเอียดโดยใช้คำหลายคำ หรือวลีหลายวลีเพื่อสื่อความแทนคำพูดด้วยการใช้คำศัพท์เพียงคำเดียว เนื่องจากผู้พูดไม่ทราบคำศัพท์ภาษาเป้าหมาย เช่น “it has waste basket. It has a basket who

probably serves for buying things in the market” แทนคำว่า “a shopping basket”

6. กลวิธีการพูดพึมพำเพื่อขอเวลาในการคิด (Surfing Strategy) กลวิธีที่ผู้พูดใช้เสียง หรือคำที่มีความหมาย หรือปราศจากความหมายเป็นช่วงๆ เพื่อบอกผู้ฟังว่าผู้พูดยังพูดไม่จบและกำลังใช้ความคิด หรือกำลังประสบปัญหาในการสื่อสาร วางแผนการพูดต่อ เช่น “er, erm, uh, well, I mean, you know”

7. กลวิธีกล่าวซ้ำ Repetition Strategy เป็นกลวิธีที่ผู้พูดคำ หรือประโยคโครงสร้างที่ซ้ำๆกัน อาจเกิดจากผู้พูดมีความคุ้นเคยต่อการใช้คำ หรือโครงสร้างดังกล่าว หรือผู้พูดกำลังคิดถึงคำที่จะพูดต่อไป โดยผู้พูดจะกล่าวซ้ำๆตั้งแต่เป็นหน่วยคำไปจนถึงระดับประโยค เช่น “Do you know what an emperor is? What is an emperor?”

8. กลวิธีแก้ไขผิดพลาดด้วยตัวเอง (Self- Repair Strategy) กลวิธีที่ผู้พูดใช้เมื่อพบว่าตนเองพูดคำผิดหรือพูดไวยากรณ์ผิด จึงพยายามแก้ไขคำหรือประโยคให้ถูกต้องทันทีตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เช่น well, “what I mean to say is”, “speak more slowly”, “Sorry, I am foreigner”

9. กลวิธีพูดไม่ตรงประเด็น (Topic Avoidance Strategy) กลวิธีที่ผู้พูดพูดในสิ่งที่ไม่ได้เป็นเป้าหมาย เนื่องจากผู้พูดขาดความพร้อมในการพูด หรือไม่มีความรู้ในเรื่องที่จะพูดเรื่องนั้นๆ จึงตัดสินใจพูดในเรื่องที่ตัวเองถนัดและมั่นใจ ผู้พูดอาจนำความรู้หรือประสบการณ์ที่ตนมีมาพูดแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึก เพื่อต้องการสื่อความหมายในสิ่งที่ตัวเองเห็น เช่น “your presentation was very exciting by the way have you ever visited our university”

10. กลวิธียุติการพูด (Message Abandonment Strategy) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดหยุดพูดเรื่องที่กำลังพูดอยู่ทันที เพื่อต้องการแสดงให้ผู้ฟังทราบว่า ผู้พูดไม่สามารถดำเนินการพูดต่อไปได้อีกแล้ว และต้องหยุดพูดเรื่องนั้นๆ

11. กลวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาเป้าหมาย(L-Switch Strategy) กลวิธีที่ใช้ผู้พูดใช้คำที่พูดมาจากภาษาอื่น (ภาษาที่สาม) ที่ไม่ใช่คำจากภาษาแม่ หรือภาษาเป้าหมาย (ภาษาที่สอง) มาสื่อแทนภาษาเป้าหมาย เนื่องจากผู้พูดขาดความรู้คำศัพท์ในภาษาเป้าหมาย

12. กลวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์ (Massage Reduction Strategy) กลวิธีที่ผู้พูดสื่อสารได้ใจความน้อยกว่าที่ควรเป็น เป็นคำพูดที่ไม่จบประโยคและขาดใจความสำคัญ เนื่องจากผู้พูดไม่รู้คำศัพท์ในภาษาเป้าหมาย

สรุปว่า ทักษะการพูดเป็นการสร้างความสามารถในการใช้ภาษาและคำพูดเพื่อสื่อสารและแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างบุคคล ทักษะนี้ไม่เพียงแค่เกี่ยวกับการใช้คำพูดที่ถูกต้องและไวยากรณ์ที่เหมาะสม แต่ยังเกี่ยวข้องกับการใช้เสียง การเข้าถึงทัศนคติและการใช้บรรทัดฐานต่างๆ เพื่อสร้างความเข้าใจและสร้างความสัมพันธ์กับผู้ฟัง นอกจากนี้ยังเกี่ยวข้องกับการเลือกใช้คำพูดและมารยาทในการพูดภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับ วัฒนธรรม ประเพณี สังคมในบริบทต่างๆ

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่มีความสำคัญในปัจจุบันเพราะการพูดเป็นวิธีที่เราสื่อสารกับผู้คนในชีวิตประจำวันมากกว่าการสื่อสารรูปแบบอื่นๆ เช่น การอ่าน หรือการเขียนเป็นต้น ซึ่งปัจจัยที่ส่งกระทบต่อการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ (Scott, 2010) มีดังต่อไปนี้

1. การฝึกฝนและประสบการณ์: การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษขึ้นอยู่กับปัจจัยของการฝึกฝนและประสบการณ์ที่ได้รับ การฝึกพูดภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอช่วยเพิ่มความมั่นใจและคล่องแคล่วในการใช้ภาษา รวมถึงการได้สัมผัสประสบการณ์ในการสื่อสารจริงๆ ที่ช่วยปรับปรุงความคล่องแคล่วในการสนทนา
2. บริบทและสิ่งแวดล้อม: บริบทที่เราอยู่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษสถานการณ์ที่ต่างกัน เช่น การสนทนากับเพื่อน การนำเสนองาน หรือการสื่อสารในสถานที่สาธารณะจะช่วยให้เราได้ประสบการณ์ที่หลากหลายในการใช้ภาษาอังกฤษ และทำให้เราสามารถเรียนรู้ระบบการใช้ภาษาต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. ความมั่นใจและความรู้สึกที่ดี: ความมั่นใจเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้เราสามารถพูดอย่างมีความมั่นใจ การพัฒนาความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษจะทำให้เราไม่กลัวผิดพลาดและสามารถพูดอย่างเป็นธรรมชาติได้
4. การเรียนรู้และการปรับตัว: การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นกระบวนการที่ต้องการความเรียนรู้และการปรับตัวอยู่เสมอ การเรียนรู้จากแหล่งที่มาต่างๆ เช่น การอ่านหนังสือ เรียนออนไลน์ หรือการฟังเสียง ช่วยเพิ่มความรู้ความเข้าใจในคำศัพท์ ไวยากรณ์ และลำดับความคิดในภาษา
5. การเชื่อมโยงกับความสามารถอื่นๆ: การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษส่งผลกระทบต่อความสามารถในด้านอื่นๆ ด้วย เช่น การเรียนรู้วรรณกรรมภาษาอังกฤษ การฟังเพลง และการดูหนัง เป็นต้น ทั้งนี้ช่วยพัฒนาความเข้าใจและความชำนาญในภาษา

สรุปว่า ในปัจจุบันที่มีการพัฒนาการสื่อสารมากยิ่งขึ้น ผู้เรียนควรที่มีการเรียนรู้และพัฒนาปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษทั้งในเรื่องของการศึกษาสภาพแวดล้อมหรือบริบทเสมือนจริง เพื่อเป็นการฝึกฝนประสบการณ์ที่ต้องปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ที่หลากหลาย และโดยเฉพาะอย่าง การมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษนั้นอาจทำให้ผู้เรียนมีรูปแบบการสื่อสารที่เป็นธรรมชาติในทุกๆ ด้านของชีวิตประจำวัน

การพูดสื่อสารในชีวิตประจำวัน

ในชีวิตประจำวัน เราไม่สามารถหลีกเลี่ยงการพูดสื่อสารได้ ขั้นตอนในการดำเนินชีวิตของเรา เราใช้ทักษะการพูดเพื่อสื่อสารและแลกเปลี่ยนข้อมูลกับผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นการสนทนากับตนในครอบครัว เพื่อนร่วมงาน หรือคนที่เราสนิทด้วยนั้น เราล้วนใช้การพูดเพื่อแสดงความคิดเห็น เรียกร้อง หรือสื่อถึงความรู้สึกเป็นส่วนมาก สุภารัตน์ ศุภภัคว์รุจา (2554) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวการสื่อสารในชีวิตประจำวันว่า การสื่อสาร (ด้วยภาษา) เป็นพฤติกรรมของมนุษย์ มนุษย์ต้องอาศัยการสื่อสารเป็นเครื่องมือเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการดำเนินกิจกรรมต่างๆและเพื่ออยู่ร่วมกับคนอื่นๆในสังคม สังคมมีความซับซ้อนและประกอบด้วยคนจำนวนมากเท่าไหร่ การสื่อสารก็ยิ่งมีความสำคัญมากขึ้นเท่านั้น การอยู่ร่วมกับผู้อื่นเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับมนุษย์เพราะมนุษยจำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ตั้งแต่ในระดับครอบครัว เพื่อนฝูง ระดับชุมชน สังคม และประเทศ โดยเฉพาะในสังคมปัจจุบัน เป็นยุคของโลกไร้พรมแดน ข้อมูลข่าวสารต่างๆจากทุกมุมโลกส่งผ่านถึงกันในเวลาอันรวดเร็ว โดยมีเครื่องมือสื่อสารที่ทันสมัย เช่น โทรศัพท์ โทรทัศน์ คอมพิวเตอร์ และอินเตอร์เน็ต เป็นต้น ผู้ที่รับทราบข้อมูลข่าวสารกว้างไกลย่อมได้เปรียบ ดังนั้น มนุษย์จึงไม่สามารถอยู่ลำพังโดยปราศจากการติดต่อสื่อสารได้

การพูดสื่อสารเป็นทักษะสำคัญที่มีผลกระทบต่อความสัมพันธ์และความเข้าใจในชีวิตประจำวันและการเรียนรู้ การพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารที่ดีช่วยเสริมสร้างความรู้สึกดีและความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น การพูดสื่อสารช่วยให้เราสามารถแบ่งปันความคิดเห็นและความรู้ในสังคมและเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ทุกประเภท ซึ่งสอดคล้องกับ สุทธิชัย ปัญญโรจน์ (2554) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสื่อสารในชีวิตประจำวันว่า การพูดมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตประจำวันของคนเราทุกคนเป็นอย่างมาก เพราะการพูดคือรูปแบบของการสื่อสารที่ง่ายและทำความเข้าใจได้ชัดเจน มากกว่าการเขียน ไม่ว่าจะเป็นการสนทนากันระหว่างบุคคล การพูดต่อหน้าที่สาธารณะชน การพูดโดยผ่านเครื่องมือต่างๆเช่น โทรศัพท์ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่สามารถพูดสื่อสารกันได้ การพัฒนาการพูดจึงมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการทำงาน เรื่องของมนุษย์สัมพันธ์ ย่อมจะต้องใช้การสื่อสารทางการพูดทั้งสิ้น พวกเราคงไม่ปฏิเสธว่า คนที่มีความสามารถพูดเป็นที่ประทับใจของผู้ฟังมักจะได้รับความเคารพและศรัทธาจากคนฟัง พวกเราคงไม่ปฏิเสธว่า คนที่คุยสนุกสนานในกลุ่มสนทนามักจะมีคนชอบคุยด้วยมากกว่าคนที่เงียบขรึม และพวกเราคงไม่ปฏิเสธว่าคนที่พูดแล้วสามารถชักจูงใจคนได้มักจะมีโอกาสเป็นผู้นำมากกว่าคนที่ไม่มีความสามารถในด้านนี้

สรุปว่า การพูดสื่อสารในชีวิตประจำวัน หมายถึง พฤติกรรมรูปแบบหนึ่ง ที่สร้างความเข้าใจและแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกันและกัน การพูดเป็นการสื่อสารที่เกิดขึ้นได้มากกว่าการสื่อสารรูปแบบอื่น เช่น การเขียนหรือการอ่าน โดย มนุษย์นั้นจำเป็นที่จะต้องสื่อสารและแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารในระดับส่วนตัว ไปจนถึงการสื่อสารที่ใหญ่ระดับประเทศ นอกเหนือจากนั้นแล้ว ในสังคมปัจจุบันที่มีการพัฒนาในเรื่องของการรับข้อมูลข่าวสาร และมีเครื่องมือสื่อสารที่ทันสมัยในการช่วยเรื่องการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร เช่น โทรศัพท์ โทรทัศน์ คอมพิวเตอร์ และอินเตอร์เน็ต ทำให้การพูดสื่อสารยิ่งมีความสำคัญกับชีวิตประจำวันมากขึ้นไปอีก

ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน

การสื่อสารในภาษาที่ไม่ใช่ภาษาแม่ ไม่เพียงแต่เป็นทักษะที่มีประโยชน์ในสถานการณ์ทางวิชาการและการทำงาน แต่ยังเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสร้างความเข้าใจระหว่างบุคคลและเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในชีวิตประจำวันของเราด้วย แต่อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนอาจยังต้องเผชิญกับปัญหาการพูดภาษาอังกฤษหรือการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันในหลากหลายรูปแบบ ซึ่งอนัญญา ชุ่มแวงวาปี (2552 อ้างถึงใน จุไรรัตน์ สวัสดิ์ และคณะ, 2559) ได้ให้ความเห็นไว้ว่า ทั้งปัญหาที่สำคัญในการพูดและการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ คือ สิ่งแวดล้อมที่ไม่ได้ใช้ ภาษาอังกฤษที่ทำงานและที่บ้านจะใช้ภาษาอังกฤษเมื่อมีสถานการณ์สำคัญๆเท่านั้น ตลอดจนคนไทยยังไม่เห็นความสำคัญประโยชน์ และความจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษบางคนจะสนใจก็ต่อเมื่อมีความจำเป็นต้องใช้ภาษาสิ่งสำคัญ คือ คนไทยไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเกี่ยวกับ เหตุการณ์พื้นฐานที่เกิดในชีวิตประจำวันได้คล่องแคล่ว และบางส่วนไม่สามารถสื่อสารสื่อสารได้ทั้งที่ทำงานและที่บ้าน จึงทำให้เกิดปัญหาการพูดติดขัด อาจจะมาจากหลายสาเหตุ เช่น คนไทยไม่ได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษมีจำกัด คนไทยขาดความกล้า แสดงออกและบางครั้งไม่เห็นถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษ

ในชีวิตประจำวันของเรา เราอาจพบว่าการพูดภาษาอังกฤษมีปัญหาหลายอย่างที่ค่อนข้างท้าทาย และอาจทำให้เกิดความไม่สบายใจเมื่อต้องสื่อสารในรูปแบบภาษาต่างประเทศ โดยปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันอาจมีหลายปัจจัยที่มีผลต่อความมั่นใจและความสามารถในการสื่อสารของเราได้ (Small et al., 2007) ซึ่งปัจจัยดังกล่าวอาจเกิดจากปัญหาดังต่อไปนี้

1. การขาดความมั่นใจในการใช้ภาษา ผู้เรียนบางครั้งอาจรู้จักภาษาอังกฤษดี แต่อาจขาดความมั่นใจในการใช้งานจริงๆ ทำให้พูดได้ไม่ดีเท่าที่ควร

2. ขาดประสบการณ์ในการพูด ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอาจเป็นผลมาจากการฝึกฝนและประสบการณ์การใช้งาน ถ้าหากไม่มีโอกาสในการพูดภาษาอังกฤษบ่อยครั้ง อาจทำให้

ความสามารถในการพูดนั้นไม่มีประสิทธิภาพได้

3. ความกังวลเรื่องการพูดผิด ความกังวลเรื่องการพูดผิดหรือใช้คำไม่ถูกต้องอาจทำให้เกิดความกังวลในการสื่อสารและส่งผลให้การพูดไม่คล่องตัว

4. ประสิทธิภาพในการสื่อสาร บางครั้งการพูดภาษาอังกฤษอาจไม่มีประสิทธิภาพเท่าการใช้ภาษาแม่หรือภาษาต้นทาง อาจเกิดความเข้าใจผิดหรือความสับสนเนื่องจากคำพูดไม่ชัดเจน

5. ความหวาดกลัวในการพูดที่ไม่ถูกต้อง ผู้เรียนอาจเกิดอาการหวาดกลัวว่าถ้าพูดไม่ถูกต้องจะถูกแก้ไขหรือตำหนิจากผู้อื่น ทำให้ไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษออกมาได้

6. ความหนาแน่นในชีวิตประจำวัน การฝึกฝนทักษะการพูดภาษาอังกฤาอาจเป็นสิ่งที่ยากที่จะหาเวลาในชีวิตที่คับขัน เนื่องจากผู้เรียนต้องจัดการงาน กิจกรรมต่างๆและจัดการกับความสับสนในชีวิตประจำวัน

จากข้อมูลข้างต้นทำให้เห็นว่า การพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันอาจเป็นที่ท้าทายสำหรับหลากหลายคน การเผชิญกับปัญหาเช่นความกังวลในการใช้ภาษา, ความขาดความมั่นใจ, และข้อจำกัดในคำศัพท์และไวยากรณ์ เป็นอุปสรรคที่ส่งผลกระทบต่อความเข้าใจและการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ โดย เกรียงศักดิ์ นิรัติพัฒนะศัย และชัยรัตน์ วงศ์จินดานนท์ (2553 อ้างถึงใน สุธาสินี พ่วงพลับ, 2559) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับปัญหาความกลัว ไว้ว่า ในความเป็นจริงแล้ว คนส่วนใหญ่สามารถพูดในที่สาธารณะได้ และไม่ได้กลัวการพูด แต่สิ่งที่ทำให้เกิดอาการกังวลหรือกลัว คือ ผลที่ “คาดว่า” จะเกิดจากการพูดไม่ว่าจะเป็นการเตรียมตัวไม่พร้อม พูดผิด ตอบคำถามจากผู้ฟังไม่ได้ หรือสายตาของผู้ฟังที่จับจ้องด้วยความสงสัยใคร่รู้ ทำให้ผู้พูดขาดความมั่นใจ จนกลายเป็นความกลัว

สรุปว่า การพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันเป็นเรื่องที่อาจเผชิญปัญหาหลายๆด้าน ผู้เรียนบางครั้งอาจประสบปัญหาเนื่องจากขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ นั่นอาจหมายความว่าพวกเขากังวลว่าจะพูดผิดหรือใช้คำไม่ถูกต้อง ทำให้การสื่อสารยากลำบากขึ้น นอกจากนี้ ปัญหาเกี่ยวกับการขาดประสบการณ์ในการพูดภาษาอังกฤษ ที่ทำให้ทักษะการพูดไม่ได้รับการฝึกฝนและปรับปรุงเพียงพอ รวมถึงความไม่แน่ใจในเนื้อหาหรือคำพูด ที่อาจทำให้เกิดความสับสนในการสื่อสาร

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่แสดงให้เห็นถึง การศึกษาปัญหาการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา มีดังนี้

ณัฐญา หุ่นน้อย (2561) ได้ทำการศึกษาวิจัยปัญหาและความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของพนักงานไทย:กรณีศึกษา บริษัท บิซิเนส ออนไลน์ จำกัด (มหาชน) จำนวน 12 คน จาก พนักงาน BOL ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในการทำงาน จำนวน30 คนเป็นการเลือกตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified sampling) แผนกละ 3 คน โดยเลือกกลุ่มตัวอย่าง 40 เปอร์เซ็นต์ จากจำนวน 30 คน ลักษณะงานของทั้ง 4 แผนก คือ 1) พนักงานแผนกประชาสัมพันธ์ ทำหน้าที่ถามคำถามและตอบคำถามลูกค้า ตอบสนองความต้องการเบื้องต้นของลูกค้าทางโทรศัพท์เป็นแผนกแรก เนื่องจากลูกค้าส่วนใหญ่จะทำการติดต่อแผนกประชาสัมพันธ์เพื่อสอบถามข้อมูลขั้นต้น นอกจากนี้ ยังมีการโอนสายโทรศัพท์ลูกค้าไปที่แผนกหรือบุคคลที่รับผิดชอบตามประเภทสินค้าและบริการของบริษัท ประสานงานระหว่างลูกค้าและพนักงานในบริษัท BOL 2) แผนกฝ่ายขาย ทำหน้าที่ อธิบายสินค้าและบริการของบริษัท BOL ให้ลูกค้าต่างชาติเข้าใจ และเสนอขาย เจรจาต่อรองราคา พร้อมทั้งทำให้ลูกค้าตัดสินใจซื้อสินค้าและบริการของบริษัท 3) แผนกฝ่ายบริการทำหน้าที่แก้ไข พบว่า ส่วนใหญ่ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ พูดภาษาอังกฤษได้เป็นคำ ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเป็นประโยค มีการหยุดชะงักระหว่างการ พูดภาษาอังกฤษ มีการคิดคำศัพท์รูปแบบประโยค ก่อนจะพูดภาษาอังกฤษ การใช้คำศัพท์จะเป็น คำศัพท์ที่คุ้นเคย และไม่โต้ตอบกับคำถามที่ได้ยินจากชาวต่างชาติในประโยคหรือสถานการณ์ที่ ไม่คุ้นเคย

ทิยาพร ศิลปี (2559) ได้ทำการศึกษาวิจัยปัญหาและอุปสรรคด้านการพัฒนาทักษะการพูดภาษาองกฤษในการทำางานของวิศวกร: ศึกษาเฉพาะกรณีบริษัทเอกชน ประกอบธุรกิจก่อสร้างแห่งหนึ่ง จำนวน 60 คน ซึ่งเป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง พบว่า ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับองค์ประกอบในการพัฒนาตนเอง พบว่า วิศวกรไม่สามารถ เลือกใช้ภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับคุณวุฒิของผู้ร่วมสนทนาได้มีความถี่สูงสุดถึงร้อยละ 3.63 และ รองลงมาคือ ไม่สามารถแต่งประโยคภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง มีความถี่ได้สูงสุดถึงร้อยละ 61 และ น้อยที่สุดคือ ไม่สามารถจัดลำดับการพูดอธิบายภาษาอังกฤษให้ผู้ฟังเข้าใจได้มีความถี่อยู่ที่ร้อยละ 3.58 ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับบทบาทขององค์กรที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษ พบว่า บริษัทฯ ขาดบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของวิศวกร บริษัทฯ ไม่มีทุนการศึกษาในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติม สูงที่สุดอยู่ที่ความถี่ร้อยละ 3.98 รองลงมาคือ บริษัทฯ ไม่มีการจัดอบรม สัมมนา ด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างความชำนาญ ในการทำงาน มีความถี่ร้อยละ 3.93 ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับ

วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ พบว่า วิศวกรไม่มี การฝึกฝนการวิเคราะห์โครงสร้างของคำและประโยคภาษาอังกฤษ มีความถี่ในการทำสูงสุด คือ ร้อยละ 3.73 อันดับที่ 2 คือ ไม่มีการเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาอังกฤษเพื่อให้สื่อสารได้อย่าง เป็นธรรมชาติมีความถี่อยู่ที่ร้อยละ 0.70 อันดับที่ 3 คือ ไม่มีการฝึกฝนการออกจังหวะของคำใน ภาษาอังกฤษ มีความถี่อยู่ที่ร้อยละ 3.68 อันดับที่ 4 คือ ไม่มีการฝึกฝนการออกเสียงเน้นคำ และลงน้ำหนักคำในภาษาอังกฤษ มีความถี่อยู่ที่ร้อยละ3.58 อันดับที่ 4 คือ ไม่มีการฝึกฝนการจับใจ ความสำคัญ และการสรุปความสำคัญในภาษาอังกฤษ มีความถี่อยู่ที่ร้อยละ 7.56 อันดับสุดท้าย คือ ไม่มีการฝึกฝนภาษาอังกฤษด้วยการออกเสียงซ้ำ

เจนจิรา ชัยปาน และคณะ (2556) ได้ทำการศึกษาวิจัยปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตร สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 จำนวน 78 คน พบว่า นักศึกษา ส่วนใหญ่มีบุคลิกที่ไม่กล้าแสดงออกแสดงให้เห็นว่า มีบุคลิกภาพที่ไม่มีความมั่นใจในตัวเองทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษและมีระดับความวิตกกังวลหากสอบไม่ผ่านรายวิชาการพูด ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ นักศึกษาจะตื่นเต้นหากต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้ เตรียมตัวล่วงหน้า นอกจากนั้น พบว่า นักศึกษามีระดับความวิตกกังวลระดับปานกลางเมื่อรู้ว่าตนเองไม่เข้าใจในสิ่งที่อาจารย์กำลังพูดภาษาอังกฤษ

นงสมร พงษ์พานิช (2554) ได้ทำการศึกษาวิจัย การศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจาของนิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตศรีราชา ตุลาคม 2550 ถึง กันยายน 2551 จำนวน 179 คน ซึ่งเป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง พบว่า ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในที่ชุมชนได้แก่ การพูดติดขัด มีคำศัพท์จำนวนจำกัด ขาดทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร และขาดทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ปัญหาเหล่านี้ทำให้ประชากรกลุ่มตัวอย่างรู้สึกขาดความมั่นใจ

ธีราภรณ์ กิจจารักษ์ (2553) ได้ทำการศึกษาวิจัย ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 161 คน ซึ่งเป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มประชากร นักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 4.76 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง นักศึกษาร้อยละ 5.15 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง และร้อยละ 1.8 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ

งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยที่แสดงให้เห็นถึง การศึกษาปัญหาการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา มีดังนี้

Henry & Kaewurai (2021) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง An Investigation of Thai Student's English-speaking Problems and Needs and the Implementation Collaborative and Communicative Approaches to Enhance Student's English-speaking skills จำนวน 100 คน ซึ่งเป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง พบว่า นักเรียนประสบปัญหาทางภาษา เช่น ไม่สามารถสร้างประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ขาดคำศัพท์ และไม่สามารถเข้าใจคำศัพท์บางคำ การออกเสียงไม่ดี ไม่สามารถเข้าใจสำเนียงภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน และไม่สามารถแสดงออกได้อย่างคล่องแคล่ว

Sasum & Weeks (2020) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง Why Some Thai Students Cannot Speak English Fluently? จำนวน 200 คน ซึ่งเป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างไม่แบบเจาะจง พบว่า นักเรียนไทยต้องการทักษะหรือเทคนิคเพิ่มเติมในการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ การพูดภาษาอังกฤษและไม่รู้คำศัพท์มากพอที่จะสื่อสารกันเหมือนเรียนแค่ในอาจห้องเรียนไม่เพียงพอที่จะช่วยเหลือนักเรียน นอกจากนี้ แม้ว่าพวกเขาจะรู้วิธีการปรับปรุงและแก้ไขปัญหา แต่สิ่งสำคัญก็คือการปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษโดยการพยายามพูดคำและประโยคใหม่ๆ และอย่าอายที่จะพูดถึงแม้ว่าจะไวยากรณ์ผิด

Santiwatthanasiri (2018) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง Factors Affecting the English Speaking Ability of Thai University Students จำนวน 60 คน ซึ่งเป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง พบว่า ปัจจัยที่มีผลมากที่สุดกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษคือความกลัวการพูดผิด ความวิตกกังวล และการที่ผู้เรียนไม่มีอะไรจะพูด นอกจากนี้ความวิตกกังวลยังส่งผลกระทบอย่างมากความสามารถในการพูดเนื่องจากนักเรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้เมื่อพวกเขากังวลพูดไม่ถูกต้อง เช่นเดียวกันนักเรียนทุกคนประสบปัญหาเดียวกันเมื่อพูดภาษาอังกฤษ. ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นพ้องกันว่าพวกเขากลัวว่าจะพูดอะไรบางอย่างไม่ถูกต้องหรือพวกเขาอาจเกิดข้อผิดพลาดทางการพูดไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

Suwanpakdee (2012) ได้ทำการศึกษาวิจัย ปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษและกลวิธีที่ใช้ในการแก้ปัญหาระหว่างทีมงานภาพยนตร์ ชาวไทยและทีมงานที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นเจ้าของภาษา ในระหว่างการถ่ายทำภาพยนตร์ในประเทศไทย จำนวน118 คน ทีมงานไทย จำนวน 79 คน และ ทีมงานต่างชาติ จำนวน 39 คน ซึ่งเป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง พบว่า ปัญหาการสื่อสารที่สำคัญคือ 1) ขาดคุณภาพเสียงและไม่สามารถใช้การออกเสียงที่ถูกต้อง และ 2) ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง แม่นยำ หรือคล่องแคล่ว

สรุปได้ว่าทั้งงานวิจัยในประเทศและต่างประเทศชี้ให้เห็นว่า ผู้เรียนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่เผชิญกับปัญหาการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ซึ่งมีเรื่องของคำศัพท์ ไวยากรณ์ ทักษะความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ หรือไปจนถึงความไม่คุ้นชินกับสถานการณ์ที่มีการพูดภาษาอังกฤษ เป็นต้น

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัย ในครั้งนี้ มุ่งศึกษา การสำรวจปัญหาการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ประชากร
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 ที่ศึกษาในหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน ในปีการศึกษา 2566 จำนวนทั้งสิ้น 44 คน โดยประชากรที่ตอบแบบสำรวจ มีจำนวนทั้งสิ้น 37 คน

ตาราง 1 แสดงจำนวนประชากรนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึง ชั้นปีที่ 4 ที่ศึกษาในหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลที่ทำการตอบแบบสำรวจ

ระดับชั้นปี	จำนวนประชากร (คน)
นักศึกษาชั้นปีที่ 1	7
นักศึกษาชั้นปีที่ 2	8
นักศึกษาชั้นปีที่ 3	6
นักศึกษาชั้นปีที่ 4	16
รวม	**37**

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม (questionnaire) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยศึกษาจากทฤษฎีและ วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับ องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสาร (Canale & Swain, 1980) แบ่งเป็น 4 ด้าน คือ ด้าน ไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (Grammatical competence) ด้าน สังคม (Sociolinguistic competence) ด้านการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูดและเขียน (Discourse competence) และ ด้านการใช้กลยุทธ์การสื่อสาร (Strategic competence) ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับของ ลิเคิร์ท (Likert Scale)

ผู้วิจัยกำหนดน้ำหนักหรือคะแนนในการทำแบบสอบถาม ดังนี้

ตาราง 2 แสดงน้ำหนักหรือคะแนนในการทำแบบสอบถาม

ระดับ	ให้น้ำหนักหรือคะแนน
ระดับมากที่สุด	5
ระดับมาก	4
ระดับปานกลาง	3
ระดับน้อย	2
ระดับน้อยที่สุด	1

ในการแปลความหมายของคะแนนผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ดังนี้

ตาราง 3 แสดงการแปลความหมายของคะแนน

คะแนนเฉลี่ย	ความหมาย
4.51 – 5.00	ระดับมากที่สุด
3.51 – 4.50	ระดับมาก
2.51 – 3.50	ระดับปานกลาง
1.51 – 2.50	ระดับน้อย
1.00 – 1.50	ระดับน้อยที่สุด

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการสร้างเครื่องมือ ที่ใช้แบบสอบถาม โดยดำเนินการตาม ขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้าเอกสารงานวิจัยและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อในหลักสูตรเพื่อการสื่อสารสากล เพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ
2. กำหนดกรอบแนวคิดเพื่อสร้างแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย
3. สร้างข้อคำถามที่มีเนื้อหาครอบคลุมตามนิยามศัพท์เฉพาะและกรอบแนวคิดของการวิจัย
4. นำแบบสอบถามที่สร้างแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบเพื่อหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ตรวจสอบความถูกต้องเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยพิจารณาความสอดคล้องระหว่าง ประเด็นคำถามกับวัตถุประสงค์ของการศึกษา กรอบแนวคิด ทฤษฎี และเอกสารที่เกี่ยวข้อง
5. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น และได้รับการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ และคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน เพื่อจัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์และนำไปดำเนินการเก็บข้อมูลต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถามให้กับประชากรทั้งหมดและรอเก็บแบบสอบถามทั้งหมดคืนด้วยตัวเอง เมื่อดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาตรวจสอบความสมบูรณ์เพื่อนำมาวิเคราะห์ทางสถิติในขั้นตอนต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้ สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ การหาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ในบทนี้เกี่ยวกับสำรวจปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน จะขอนำเสนอข้อมูลดังนี้

ตอนที่ 1 ปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

จากผลการวิเคราะห์แบบสำรวจปัญหาการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนาน่าน พบว่า

ตาราง 4 แสดงปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวันด้านไวยากรณ์ (Grammatical Competence)

ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษด้านไวยากรณ์	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
1. ปัญหาในการสร้างรูปแบบประโยคได้ถูกต้อง ขาดความรู้ความเข้าใจในด้านโครงสร้างประโยค (Syntax)	3.51	1.12	มาก
2. ปัญหาเกี่ยวกับการออกเสียงคำหรือพบปัญหาในการเข้าใจการออกเสียงคำภาษาอังกฤษ (Phonetics)	3.41	1.07	ปานกลาง
3. ปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษในบริบทต่างๆ การทำความเข้าใจถึงการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ (Pragmatics)	3.35	1.09	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	**3.42**	**1.09**	**ปานกลาง**

จากตาราง 4 พบว่านักศึกษามีปัญหาการพูดภาษาอังกฤษด้านไวยากรณ์ โดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.42 โดยปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษที่มีระดับมากที่สุด คือ ปัญหาในการสร้างรูปแบบประโยคได้ถูกต้องขาดความรู้ความเข้าใจในด้านโครงสร้างประโยคไวยากรณ์ (Syntax) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.51 รองลงมา คือ ปัญหาเกี่ยวกับการออกเสียงคำหรือพบปัญหาในการเข้าใจการออกเสียงคำภาษาอังกฤษ (Phonetics) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.41 และ ปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษในบริบทต่างๆ การทำความเข้าใจถึงการใช้ภาษาอังกฤษในสถาการณ์ต่างๆ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35

ตาราง 5 แสดงปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence)

ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษด้านปัญหาด้านภาษาศาสตร์สังคม	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
1. ปัญหาเกี่ยวกับความแตกต่างของภาษาที่ใช้ (Language Variation)	3.59	1.01	มาก
2. ปัญหาเกี่ยวกับเจ้าของภาษาใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารทำให้เกิดความยากในการทำความเข้าใจ (Dialect)	3.14	1.06	ปานกลาง
3. ปัญหาเกี่ยวภาษาชาติพันธุ์ที่ผู้สื่อสารภาษาอังกฤษสื่อสารมีลักษณะสำเนียงพิเศษตามวัฒนธรรมหรือสถานที่เกิด (Ethnolect)	3.32	1.00	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	**3.35**	**1.02**	**ปานกลาง**

จากตาราง 5 พบว่านักศึกษามีปัญหาการพูดภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคม โดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 โดยปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคมที่มีระดับมากที่สุด คือ ปัญหาเกี่ยวกับความแตกต่างของภาษาที่ใช้ (Language Variation) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.59 รองลงมา คือ ปัญหาเกี่ยวกับภาษาชาติพันธุ์ที่ผู้สื่อสารภาษาอังกฤษสื่อสารมีลักษณะสำเนียงพิเศษตามวัฒนธรรมหรือสถานที่เกิด (Ethnolect) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.32 และปัญหาเกี่ยวกับเจ้าของภาษาใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารทำให้เกิดความยากในการทำความเข้าใจ (Dialect) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.14

ตาราง 6 แสดงปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวันด้านการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความหรือการเชื่อมประโยค (Discourse Competence)

ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษปัญหาด้านการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความหรือการเชื่อมประโยค	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
1. ปัญหาในการใช้คำในการเชื่อมประโยคเพื่อสื่อความหมายอย่างถูกต้องขาดทักษะในการใช้คำเชื่อม (Cohesion)	3.30	1.02	ปานกลาง
2. ปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของประโยคในการสื่อสารกับเจ้าของภาษาผู้สื่อสารไม่สามารถตีความหรือเข้าใจความหมายของข้อความทั้งสองประโยคได้อย่างถูกต้อง (Coherence)	3.38	1.01	ปานกลาง
3. ปัญหาเกี่ยวกับการใช้คำบ่งบอกหรือชี้เฉพาะในสถานการณ์ต่างๆ คำบ่งบอกคน หรือสถานที่ (Deixis)	3.11	0.81	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	**3.26**	**0.95**	**ปานกลาง**

จากตาราง 6 พบว่านักศึกษามีปัญหาการพูดภาษาอังกฤษด้านการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความหรือการเชื่อมประโยค โดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.26 โดยปัญหาการพูดภาษาอังกฤษด้านการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความหรือการเชื่อมประโยคที่มีระดับมากที่สุด คือ ปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของประโยคในการสื่อสารกับเจ้าของภาษาผู้สื่อสารไม่สามารถตีความหรือเข้าใจความหมายของข้อความทั้งสองประโยคได้อย่างถูกต้อง (Coherence) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.38 รองลงมา คือ ปัญหาในการใช้คำในการเชื่อมประโยคเพื่อสื่อความหมายอย่างถูกต้องขาดทักษะในการใช้คำเชื่อม (Cohesion) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.30 และ ปัญหาเกี่ยวกับการใช้คำบ่งบอกหรือชี้เฉพาะในสถานการณ์ต่างๆ คำบ่งบอกคน หรือสถานที่ (Deixis) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.11

ตอนที่ 2 การใช้กลวิธีการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ

จากผลการวิเคราะห์แบบสำรวจการใช้กลวิธีการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน พบว่า

ตาราง 7 แสดงการใช้กลวิธีการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ (Strategic competence)

กลวิธีการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
1. การพูดภาษาไทยปนกับภาษาอังกฤษ (First Language-Switch Strategy)	3.68	1.00	มาก
2. การพูดแบบแปลคำต่อคำ(Literal Translation Strategy)	3.54	0.90	ปานกลาง
3. การสร้างคำใหม่(Word Coinage Strategy)	2.97	1.14	ปานกลาง
4. การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรง (Approximation Strategy)	3.70	1.10	มาก
5. การอธิบายความ(Circumlocution Strategy)	3.27	1.10	ปานกลาง
6.การพูดพึมพำเพื่อขอเวลาในการคิด(Surfing Strategy)	3.84	0.96	มาก
7.การกล่าวซ้ำ(Repetition Strategy)	3.27	0.96	ปานกลาง
8.การแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตัวเอง(Self-Repair Strategy)	3.46	0.96	ปานกลาง
9.การพูดไม่ตรงประเด็น(Topic Avoidance Strategy)	3.16	1.21	ปานกลาง
10.การยุติการพูด(Message Abandonment Strategy)	3.27	1.12	ปานกลาง
11.การพูดภาษาอื่นปนกับภาษาอังกฤษ(L-Switch Strategy)	3.38	1.16	ปานกลาง
12.การให้ความหมายไม่สมบูรณ์(Massage Reduction Strategy)	3.41	1.07	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	**3.41**	**1.06**	**ปานกลาง**

จากตาราง 7 พบว่านักศึกษามีการใช้กลวิธีการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.41 โดยกลวิธีที่นักศึกษาใช้ในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษมากที่สุด คือ การพูดพึมพำเพื่อขอเวลาในการคิด(Surfing Strategy) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84 รองลงมา คือ การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรง(Approximation Strategy) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.70 และ การพูดภาษาไทยปนกับภาษาอังกฤษ(First Language-Switch Strategy)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สำรวจปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน สรุปผลการวิจัยดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนาน่าน มีปัญหาการพูดภาษาอังกฤษด้านไวยากรณ์ โดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.42 โดยปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษที่มีระดับมากที่สุด คือ ปัญหาในการสร้างรูปแบบประโยคได้ถูกต้อง ขาดความรู้ความเข้าใจในด้านโครงสร้างประโยค ($\bar{x}$ = 3.51) มีปัญหาการพูดภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคม โดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 โดยปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคมที่มีระดับมากที่สุด คือ ปัญหาเกี่ยวกับความแตกต่างของภาษาที่ใช้ ($\bar{x}$ = 3.59) และมีปัญหาการพูดภาษาอังกฤษด้านการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความหรือการเชื่อมประโยค โดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.26 โดยปัญหาการพูดภาษาอังกฤษด้านการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความหรือการเชื่อมประโยคที่มีระดับมากที่สุด คือ ปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของประโยคในการสื่อสารกับเจ้าของภาษาผู้สื่อสารไม่สามารถตีความหรือเข้าใจความหมายของข้อความทั้งสองประโยคได้อย่างถูกต้อง ($\bar{x}$ = 3.38) นอกจากนี้ พบว่านักศึกษามีการใช้กลวิธีการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.41 โดยกลวิธีที่นักศึกษาใช้ในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษมากที่สุด คือ การพูดพึมพำเพื่อขอเวลาในการคิด ($\bar{x}$ = 3.84)

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ค้นพบว่า นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนาน่าน มีปัญหามากที่สุดคือ ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษด้านไวกรณ์ โดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.42 โดยปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ปัญหาในการสร้างรูปแบบประโยคได้ถูกต้องขาดความรู้ความเข้าใจในด้านโครงสร้างประโยค ($\bar{x}$ = 3.51) โดย Richard (2001 อ้างถึงใน แพรไหม คำดวง, 2562) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสอนไวยากรณ์ ว่าเป็นศูนย์กลางการสอนภาษามาเป็นเวลานาน ทฤษฎีเกี่ยวกับไวยากรณ์เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการเรียนรู้อย่างมาก แม้ว่าการสอนไวยากรณ์ได้รับผลกระทบจากแนวคิดของการสอนภาษาเพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร แต่ผู้เรียนภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศก็ยังคงจำเป็นต้องเรียนรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์อันเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ภาษา ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ Muhammed (2001 อ้างถึงใน แพรไหม คำดวง,2562) ที่เสนอว่าการสอนไวยากรณ์ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถทางภาษาได้เช่นเดียวกับความสามารถในการสื่อสาร

ปัญหาถัดมาได้แก่ ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคม โดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 โดยปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ปัญหาเกี่ยวกับความแตกต่างของภาษาที่ใช้ ($\bar{x}$ = 3.59) โดย ขนิษฐา ใจมโน (2562) ได้ให้ความหมายและความสำคัญของภาษาศาสตร์ไว้ว่า ภาษาศาสตร์สังคมมุ่งค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับสังคม ซึ่งนอกจากจะทำให้เข้าใจโครงสร้างของภาษาแล้วยังทำให้เข้าใจหน้าที่ของภาษาในอันที่เป็นเครื่องมือสำหรับใช้ในการสื่อสารของมนุษย์ร่วมสังคม และการศึกษาโครงสร้างทางสังคมยังสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของคู่สนทนา ตลอดจนการแปรและความหลากหลายของภาษา

ปัญหาถัดมาได้แก่ ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษด้านการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความหรือการเชื่อมประโยค โดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.26 โดยปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของประโยคในการสื่อสารกับเจ้าของภาษา ผู้สื่อสารไม่สามารถตีความหรือเข้าใจความหมายของข้อความทั้งสองประโยคได้อย่างถูกต้อง ($\bar{x}$ = 3.38) โดย ประยงค์ กลั่นฤทธิ์ (2564) ได้ให้ความสำคัญของการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความหรือการเชื่อมประโยค ไว้ว่า การพูดเป็นทักษะที่สำคัญอย่างยิ่งในการเรียนการสอนภาษาที่สองเพราะผู้เรียนต้องการพัฒนาความสามารถในการพูดเพื่อให้สามารถติดต่อสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งๆที่มีความสำคัญ แต่ในหลายปีที่ผ่านมา การสอนพูดภาษาอังกฤษในห้องเรียนภาษาไม่ได้รับความสนใจจากผู้สอนภาษาอังกฤษ ผู้สอนเหล่านั้นยังคงสอนพูดภาษาอังกฤษโดยการฝึกฝนหรือท่องจำบทสนทนา อย่างไรก็ตาม โลกในปัจจุบันต้องการที่จะมีเป้าหมายในการสอนพูดภาษาอังกฤษ โดยให้ผู้เรียนมีทักษะในการสื่อสาร เพราะด้วยวิธีนี้เท่านั้นที่ผู้เรียนจะสามารถแสดงความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และเรียนรู้ที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทางสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาได้อย่างเหมาะสมในโอกาสในการสื่อสารแต่ละครั้ง

และนอกจากนี้ พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนาน่าน ได้การใช้กลวิธีการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.41 โดยกลวิธีที่นักศึกษาในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษใช้มากที่สุด คือ การพูดพึมพำเพื่อขอเวลาในการคิด ($\bar{x}$ = 3.84) โดย ทวีศักดิ์ ชูมา (2559) ได้ให้ความหมายและความสำคัญของกลวิธีการสื่อสารไว้ว่า กลวิธีทางการสื่อสารหมายถึงกระบวนการหรือวิธีการที่ใช้หรือแก้ปัญหาในการติดต่อสื่อสารปฏิสัมพันธ์ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการสื่อความหมายที่ถูกต้องอย่างมีระบบของผู้พูด โดยผ่านกระบวนการคิดอย่างมีสติ และ การเรียนภาษาของผู้เรียนจะประสบความสำเร็จหากมีความเชื่อว่า กลวิธีที่ผู้สอนนำมาสอนสามารถใช้ได้ในการสนทนาจริง และอีกประการหนึ่งที่สำคัญผู้สอนจะต้องมีความรู้ในการใช้กลวิธีการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้เรียน เพื่อที่จะสามารถประยุกต์เข้ากับวิธีการสอนกลวิธีการสื่อสารเพื่อรับมือกับปัญหาการพูดและการฟังภาษาอังกฤษได้ อย่างไรก็ดีค่าความน่าเชื่อถือของเครื่องมือสามารถทำให้ผู้สอนตระหนักถึงการใช้กลวิธีการพูดของผู้เรียนในการเรียนการพูดภาษาอังกฤษได้ โดยที่ผู้สอนจะต้องทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงการใช้กลวิธีที่จะเข้ามาเป็นตัวช่วยทำให้สามารถนำไปใช้พูดในสถานการณ์จริงได้ หรือในอีกความหมายหนึ่งผู้สอนภาษาอังกฤษจะต้องเข้าใจถึงปัญหาความสามารถทางการใช้กลวิธีการพูดเพื่อเตรียมการสอนการใช้กลวิธีในการพูด และกระตุ้นให้ผู้เรียนได้พยายามใช้กลวิธีการพูดที่หลากหลาย

ซึ่งผลการวิเคราะห์การสำรวจปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน เนื่องจากพบว่า นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนาน่าน มีปัญหาการพูดภาษาอังกฤษที่นักศึกษาเผชิญมากที่สุด คือ ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษด้านไวยากรณ์ ซึ่งเป็นปัญหาที่นักศึกษาพบมากที่สุด และ ทั้งนี้ผู้วิจัยเสนอแนวคิดว่าควรมีปรับรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในหลักสูตรเพื่อการสื่อสารสากลเพื่อทำให้นักศึกษามีการฝึกฝนพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันที่มีประสิทธิภาพต่อไปในอนาคต โดย แพรไหม คำดวง (2562) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของไวยากรณ์ไว้ว่า ในการสื่อสารภาษาอังกฤษให้เกิดประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จนั้นต้องอาศัยความเข้าใจทางด้านไวยากรณ์เป็นหลัก เพราะไวยากรณ์คือกฎเกณฑ์ของภาษารวมไปถึงการจัดวางคำให้เป็นรูปประโยคที่สามารถสื่อสารกันได้อย่างเข้าใจ นักศึกษาจะมีทักษะทางภาษาอังกฤษที่ดีถ้าเริ่มต้นจากการเรียนไวยากรณ์ที่มีประสิทธิภาพนำไปสู่การสื่อสารที่ประสบผลสำเร็จ

ข้อเสนอแนะ

ค้นหาข้อมูลเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในหลักสูตรเพื่อการสื่อสารสากล

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กาโสม หมาดเด็น และนิสากร จารุมณี. (2560). ความสามารถด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านไวยากรณ์กับทักษะการอ่านและการเขียน. *วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, 14*(2), 33-46.

ขนิษฐา ใจมโน. (2562). การสังเคราะห์และแนวโน้มการทำงานวิจัยด้านภาษาศาสตร์สังคม. *วารสารมังรายสาร, 7*(1), 71-90.

จุไรรัตน์ สวัสดิ์, เสน่ห์ สวัสดิ์ และวจี พวงมณี. (2559). ศึกษาปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวต่างประเทศของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน. ใน รายงานการประชุมครั้งที่ 9 ของ มหาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี 303-311. มหาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี https://repository.rmutr.ac.th/bitstream/handle/123456789/679/rmutrconth_33.pdf?sequence=1

เจนจิรา ชัยปาน, ทรายขวัญ พรมแก้ว และสิทธิ ศรีนาค. (2556). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปี ที่ 4* [สารนิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตร์บัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย]. https://libarts.rmutsv.ac.th/fl/sites/default/files/vijai_01.pdf.

ชนิญญา คชบัว, ดวงดาว เจียมบุญศรี, รพีพรรณ อิทธิสาร, รักชื่น เชยสุขจิตต์ และวิภาดา รุ่งเรืองยั่งยืน. (2557). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร. Blogpost.* โรงเรียนสงวนหญิง. https://englishspeaknow.blogspot.com/2014/02/1_16.html?m=1

ณัฐญา หุ่นน้อย. (2561). *ปัญหาและความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของพนักงานไทย:กรณีศึกษา บริษัท บิซิเนส ออนไลน์ จำกัด (มหาชน)* [วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา]. https://buuir.buu.ac.th/bitstream/1234567890/7544/1/Fulltext.pdf

ทวีศักดิ์ ชูมา. (2559). แนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้รูปแบบกลวิธีการสื่อสาร. *วารสารมหาจุฬาวิชาการ, 3*(1), 125-137.

ทวีศักดิ์ ชูมา และอาภาภรณ์ บุลสถาพร. (2562). การใช้กลวิธีการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อรับมือกับปัญหาการพูดและการฟังของนักศึกษามหาวิทยาลัย. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 7*(2), หน้า 179-194.

บรรณานุกรม (ต่อ)

ทิยาพร ศิลปี. (2559). *ปัญหาและอุปสรรคด้านการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในการทำงานของวิศวกร ศึกษาเฉพาะกรณีบริษัทเอกชนประกอบธุรกิจก่อสร้างแห่งหนึ่ง.* [สารนิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์]. https://ethesisarchive.library.tu.ac.th/thesis/2016/TU_2016_5705035318_3398_5761.pdf

ธีราภรณ์ กิจจารักษ์. (2553). *ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร.* รายงานการวิจัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. http://ssruir.ssru.ac.th/bitstream/ssruir/329/1/054-53.pdf

นงสมร พงษ์พานิช. (2554). การศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจาของนิสิต คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตศรีราชา ตุลาคม 2550 ถึง กันยายน 2551. *วารสารมนุษยศาสตร์, 18*(1), 85-97.

นันทา ทองทวีวัฒนะ. (2556). แนวทางการพัฒนาทักษะและศิลปะการพูดในที่ประชุมชนของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ *วารสารสหวิทยาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ, 5*(3), หน้า 912-929.

บัณฑิกา จารุมา และพยอม ก้อนในเมือง. (2563). *วิธีพัฒนาทักษะการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ. วารสาร มจร มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์, 6*(1), หน้า 413-428.

ประยงค์ กลั่นฤทธิ์. (2564). *การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษในบริบทเป็นภาษาต่างประเทศ. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดร, 10*(1), หน้า 1-18.

แพรไหม คำดวง. (2562). *การสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามแนวคิดทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร.* [การค้นคว้าอิสระปริญญาการสอนภาษาอังกฤษมหาบัณฑิต, *มหาวิทยาลัยศิลปากร*]. http://ithesis-ir.su.ac.th/dspace/bitstream/123456789/2421/1/60254312.pdf

ภัทรภร บุญศรี. (2562). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ.* มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. http://research.rmu.ac.th/rdi-mis//upload/fullreport/1632636122.pdf.

มหาวิทยาลัยขอนแก่น. (2557). *ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย* https://gsbooks.gs.kku.ac.th/57/grc15/files/hmp39.pdf

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. (2564). *ความหมายและความสำคัญของการสื่อสาร.* https://www.shorturl.asia/zQylZ pdf?forcedownload=1.

บรรณานุกรม (ต่อ)

วรางคณา เค้าอ้น. (2560). *การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้.* [วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์]. https://shorturl.at/CJKT4

ศิริรัตน์ กลยะณี และพระมหาขวัญชัย กิตฺติปาโล. (2558). ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการพูด. *วารสารมจร มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์, มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 1*(1), 17-30.

สวนิต ยมาภัย และ ถิรนันท์ อนวัชศิริวงศ์. (2547). *หลักการพูด หน้าที่ชุมชน สื่อมวลชน และในองค์กร* (พิมพ์ครั้งที่ 10). วันดีดี กรุ๊ป.

สุธาสินี พ่วงพลับ (2559). ความกลัวที่ส่งผลต่อการแสดงอวัจนสารอันไม่พึงประสงค์ต่อการพูดในที่สาธารณะ. *วารสารปัญญาภิวัฒน์, สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์, 8*(2), 227-236.

สุภารัตน์ ศุภภัคว์รุจา (2554). *ภาษากับการสื่อสาร*. นครปฐม, มหาวิทยาลัยศิลปากร. https://gened.siam.edu/wp-content/uploads/2018/07/thaic-handout-06.pdf

สุริยะ ประทุมรัตน์ (2557). การพัฒนาความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา สาขาวิชาสังคมศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้รางวัลในการเสริมแรงทางบวก *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร, 6*(12), 71-80.

อุไร มากคณา. (2556). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม คณะบริหารธุรกิจ พื้นที่วังไกลกังวล. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์. https://repository.rmutr.ac.th/bitstream/handle/123456789/534/Fulltext.pdf?sequence=1&isAllowed=y

Budiarsa (2015) Language, dialect and register in a sociolinguistic perspective. *RETORIKA: Jurnal Ilmu Bahasa, 1*(2), 379-387.

Canale, M. & Swain, M. (1980). *Theoretical bases of communicative approaches to second language teaching and testing*. Oxford University Press. https://www.researchgate.net/publication/31260438_Theoretical_Bases_of_Communicative_Approaches_to_Second_Language_Teaching_and_Testing

Ellis R. (1994). The Study of Second Language Acquisition. Oxford University Press. https://books.google.co.th/books?id=3KglibyrZ5sC&printsec=frontcover&hl=th&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false

Henry, A. Y. & Kaewurai, W. (2021). Instructional model development based on collaborative and communicative approaches to enhance lower secondary students' English-speaking skills in Thailand. *Journal of Social Sciences, 42*(1), 287-292.

บรรณานุกรม (ต่อ)

Kabir, M. & Saad, N. (2020). Assessing the Interdependence of SSC EFL Testing, Teaching and Materials; an Evaluation of SSC Curriculum. *Creative Education, 11*(1), 16-37.

Paris, N., Samad, P. & Namchan, M. (2021). A corpus based study of grammatical collocation on asian EFL learners. *Inspiring: English Education Journal, 6*(2), 151-164. https://ejurnal.iainpare.ac.id/index.php/inspiring/article/view/6252/1635

Santiwatthanasiri, T. (2018). *Factors affecting the English speaking ability of Thai university students* [Master's thesis, Thammasat University]. https://ethesisarchive.library.tu.ac.th/thesis/2018/TU_2018_5921042486_10980_10695.pdf

Sasum S. & Weeks, B. (2020). The main reason that thailand's high school students are not adapting in the english language. *International Journal of Research and Review, 7*(6), 247-252.

Scott, D. R. (2010). *Non-native English speaking students at university: lexical richness and academic success*. [Doctoral dissertation, University of Calgary]. https://www.collectionscanada.gc.ca/obj/thesescanada/vol2/002/NR69496.PDF

Small, R. Lumley, J. Yelland, J. & Brown, S. (2007). The performance of the Edinburgh Postnatal Depression Scale in English speaking and non-English speaking populations in Australia. *Soc Psychiatry Psychiatr Epidemio, 42(*1), 70-78

Suwanpakdee, A. (2012). A study of English communication problems and strategies used to solve problems between Thai and non-native English speaking film crews while filming in Thailand. [Master's thesis, Naresuan University]. http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Bus_Eng_Int_Com/Asadang_S.pdf
ability of Thai university students [Master's thesis, Thammasat University]. https://ethesisarchive.library.tu.ac.th/thesis/2018/TU_2018_5921042486_10980_10695.pdf

Sasum S. & Weeks, B. (2020). The main reason that thailand's high school students are not adapting in the english language. *International Journal of Research and Review, 7*(6), 247-252.

บรรณานุกรม (ต่อ)

Scott, D. R. (2010). *Non-native English speaking students at university: lexical richness and academic success*. [Doctoral dissertation, University of Calgary]. https://www.collectionscanada.gc.ca/obj/thesescanada/vol2/002/NR69496.PDF

Small, R. Lumley, J. Yelland, J. & Brown, S. (2007). The performance of the Edinburgh Postnatal Depression Scale in English speaking and non-English speaking populations in Australia. *Soc Psychiatry Psychiatr Epidemio, 42(*1), 70-78

Suwanpakdee, A. (2012). A study of English communication problems and strategies used to solve problems between Thai and non-native English speaking film crews while filming in Thailand. [Master's thesis, Naresuan University]. http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Bus_Eng_Int_Com/Asadang_S.pdf

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

บันทึกข้อความขอความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สาขาศิลปศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน

ที่ พิเศษ **วันที่** ๑ ตุลาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์ มินตรา ไชยชนะ

ข้าพเจ้า นายอธิภัทร ตั้งกุศลลลิต นักศึกษาชั้นปีที่ ๔ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ได้ทำการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องการสำรวจปัญหาการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษา สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารชีวิตประจำวันของนักศึกษา สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน

ข้าพเจ้าจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากอาจารย์มินตรา ไชยชนะ เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัยและให้คำปรึกษาแนะนำเพื่อให้การศึกษาค้นคว้าอิสระในครั้งนี้ดำเนินการไปด้วยความสมบูรณ์ถูกต้อง และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างดี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(นาย อธิภัทร ตั้งกุศลลลิต)
สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สาขาศิลปศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน

ที่ พิเศษ **วันที่** ๑ ตุลาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จุไรรัตน์ สวัสดิ์

ข้าพเจ้า นายอธิภัทร ตั้งกุศลลลิต นักศึกษาชั้นปีที่ ๔ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ได้ทำการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องการสำรวจปัญหาการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษา สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารชีวิตประจำวันของนักศึกษา สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน

ข้าพเจ้าจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากผู้ช่วยศาสตราจารย์ จุไรรัตน์ สวัสดิ์ เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัยและให้คำปรึกษาแนะนำเพื่อให้การศึกษาค้นคว้าอิสระในครั้งนี้ดำเนินการไปด้วยความสมบูรณ์ถูกต้อง และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างดี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(นายอธิภัทร ตั้งกุศลลลิต)
สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สาขาศิลปศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน

ที่ พิเศษ **วันที่** ๑ ตุลาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สรศักดิ์ เชี่ยวชาญ

ข้าพเจ้า นายอธิภัทร ตั้งกุศลลลิต นักศึกษาชั้นปีที่ 4 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ได้ทำการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องการสำรวจปัญหาการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษา สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารชีวิตประจำวันของนักศึกษา สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน

ข้าพเจ้าจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สรศักดิ์ เชี่ยวชาญ เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัยและให้คำปรึกษาแนะนำเพื่อให้การศึกษาค้นคว้าอิสระในครั้งนี้ดำเนินการไปด้วยความสมบูรณ์ถูกต้อง และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างดี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(นายอธิภัทร ตั้งกุศลลลิต)
สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล

ภาคผนวก ข

แบบสำรวจปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษา สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน

แบบสำรวจ

ปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนาน่าน

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมายถูกต้อง ในช่องระดับของปัญหาที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านเพียง 1 ข้อ จากระดับความสำคัญปัญหาทั้งหมด 5 ระดับ ได้แก่ระดับที่มากที่สุด ไปจนถึง ระดับที่น้อยที่สุด (ระดับที่ 5 ไปจนถึงระดับที่ 1)

เรื่อง	ระดับของปัญหา				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อย ที่สุด
.1ปัญหาด้าน Grammatical Competence ปัญหาทางด้านไวย)ากรณ์(					
1.1ท่านมีปัญหาในการสร้างรูปแบบประโยคได้ถูกต้อง ขาดความรู้ความเข้าใจในด้านโครงสร้างประโยค (Syntax)					
1.2ท่านมีปัญหาเกี่ยวกับการออกเสียงคำหรือพบปัญหาในการเข้าใจการออกเสียงคำภาษาอังกฤษ (Phonetics)					
1.3ท่านมีปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษในบริบทต่างๆ การทำความเข้าใจถึงการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ (Pragmatics) เช่น แม่ถามลูกว่า “Is that your coat on the floor?” ลูกตอบ “Yes, it is”. แต่ในบริบทคำถามของแม่ คือต้องการให้ลูกเก็บเสื้อโค้ชตัวที่อยู่บนพื้น					

2 .ปัญหาด้าน Sociolinguistic Competence (ปัญหาด้านภาษาศาสตร์สังคม)					
2.ท่านมีปัญหาเกี่ยวกับความ 1) แตกต่างของภาษาที่ใช้Language Variation(เช่น การใช้ภาษาแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ การใช้ภาษากับเพศเดียวกันหรือเพศตรงข้ามหรือ การใช้ภาษาของคนในวัยเดียวกันหรือต่างวัย					
2. .2ท่านมีปัญหาเกี่ยวกับเจ้าของภาษาใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารทำให้เกิดความยากในการทำความเข้าใจ)Dialect (ตัวอย่างเช่น “I’ll see you tomorrow” ในสหรัฐอเมริกาพื้นที่บางที่อาจเปลี่ยนเป็น “I’ll see y’ll tomorrow” โดยคำว่า “y’ll ”ในประโยคมีความหมายถึง“ you all” ซึ่งในประโยคแรก จะให้ความ “ หมายถึงฉันจะพบคุณวันพรุ่งนี้” แต่ในบริบทที่สอง จะให้ความหมายว่า “ฉันจะพบพวกคุณพรุ่งนี้” ซึ่งผู้ฟังอาจเข้าใจความหมายภาษาถิ่นผิดพลาดได้หากไม่สามารถแปลความหมายบริบทของภาษาถิ่น					
2.ท่านมีปัญหาเกี่ยวภาษาชาติ 3 พันธุ์ที่ผู้สื่อสารภาษาอังกฤษสื่อสารมีลักษณะสำเนียงพิเศษตามวัฒนธรรมหรือสถานที่เกิด)Ethnolect (ตัวอย่างเช่น ชาวแอฟริกันสื่อสารด้วยสำเนียงแอฟริกันว่า “They be chillin with their friends.” โดยคำว่า “chillin”เป็นสำเนียงชาติพันธ์แสดงถึงการพักผ่อนในบริบทนี้ แต่คำว่า “chillin ”					

ในสำเนียงภาษาชาติอื่น อาจให้ความหมายที่แตกต่าง เช่น อาจมีความหมายเป็น หนาว หรือ ยอดเยี่ยม					
3 .ปัญหาด้าน Discourse Competence)ปัญหาด้านการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความหรือการเชื่อมประโยค(					
3. 1ท่านมีปัญหาในการใช้คำในการเชื่อมประโยคเพื่อสื่อความหมายอย่างถูกต้อง ขาดทักษะในการใช้คำเชื่อม)Cohesion(ตัวอย่างเช่น Going to the beach for a swim this weekend is a good idea . **On the other hand**, the weather isn't going to be sunny this coming weekend . โดยในประโยคใช้ on the other hand เพื่อแสดงถึงความหมายที่ขัดแย้งกันของสองประโยค ซึ่งจะมีความหมายว่า "การไปเที่ยวชายหาดเพื่อว่ายน้ำในช่วงสุดสัปดาห์นี้เป็นไอเดียที่ดี แต่ในทางตรงกันข้าม สภาพอากาศไม่น่าจะเป็นอากาศที่สดใสในช่วงสัปดาห์ที่จะถึงนี้" เป็นต้น					
3.2 ท่านมีปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของประโยคในการสื่อสารกับเจ้าของภาษา ผู้สื่อสารไม่สามารถตีความหรือเข้าใจความหมายของข้อความทั้งสองประโยคได้อย่างถูกต้อง ตัวอย่างเช่น Today is chilling day, I will go outside และ . Today is chilling day, it's always hotโ .ดยในประโยคแรก ผู้พูดต้องการสื่อความหมายของคำว่า "chilling day" ว่า เป็นวันที่สบาย					

เหมาะแก่การออกไปเดินเล่นข้างนอก แต่ในประโยคที่สองผู้พูดต้องการสื่อความหมายของคำว่า “chilling day” ว่าเป็นวันที่มีสภาพอากาศที่จะร้อนเหมือนปกติของทุกวัน เป็นต้น					
3. 3ท่านมีปัญหาเกี่ยวกับการใช้คำบ่งบอกหรือชี้เฉพาะในสถานการณ์ต่างๆ คำบ่งบอกคน หรือสถานที่)Deixis ตัวอย่างเช่น (**She’s** the boss, **He’s** the secretary. หรือ **This city** is pollutedโดยผู้ฟัง . จะต้องทำความเข้าใจถึงคำแทนหรือคำชี้เฉพาะในบริบทต่างๆว่าผู้พูดต้องการจะสื่อถึงอะไร เช่น ในประโยคแรกผู้พูดต้องการจะบอกว่า “Sarah is the boss” แต่ผู้พูดพูดว่า “She’s the boss” ดังนั้นผู้ฟังควรที่จะทำความเข้าใจว่าคำว่า” she”ในบริบทที่ผู้พูดสื่อถึงอยู่คือ “Sarah ”เป็นต้น					

ตอนที่ 2 วิธีการแก้ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง: โปรดทำเรื่องหมายถูกต้องในช่องระดับการแก้ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษ โดยเลือกเพียง1 ข้อ จากระดับการใช้งานกลวิธีการสื่อสาร 5 ระดับ ได้แก่ ระดับมากที่สุด ไปยัง ระดับน้อยที่สุด ระดับ) ที่ 5 ไปจนถึง ระดับที่ 1(

เรื่อง	**ระดับการใช้งานกลวิธีการสื่อสาร**				
	5 มาก ที่สุด	**4 มาก**	**3 ปาน กลาง**	**2 น้อย**	**1 น้อย ที่สุด**
1.ท่านเลือกใช้การแก้ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษโดยการใช้วิธีการพูดภาษาไทยปนกับภาษาอังกฤษ) First Language-Switch Strategy“ ตัวอย่างเช่น (Muay Thai” แทนคำว่า “Thai boxing” เป็นต้น					

2.ท่านเลือกใช้การแก้ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษ โดยวิธีการพูดแบบแปลคำต่อคำ)Literal Translation Strategy (ตัวอย่างเช่นplace du feu ในภาษาฝรั่งเศส และเป็นภาษาอังกฤษใช้คำว่า fireplace เป็นต้น					
3. ท่านเลือกใช้การแก้ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษ โดยวิธีการสร้างคำใหม่)Word Coinage Strategy (" ตัวอย่างเช่น ใช้คำว่าairball" แทนคำว่า "ballon"					
4. ท่านเลือกใช้การแก้ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษ โดยวิธีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรง)Approximation Strategy" ตัวอย่างเช่น (ship" แทน "sailboat"					
5. ท่านเลือกใช้การแก้ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษ โดยวิธีการอธิบายความ)Circumlocution Strategy (" ตัวอย่างเช่นIt has waste basket .It has a basket who probably serves for buying things in the market" ในประโยคใช้คำว่า " a waste basket" แทนคำว่า "a shopping basket" เป็นต้น					
6. ท่านเลือกใช้การแก้ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษ โดยวิธีการพูดพึมพำเพื่อขอเวลาในการคิด)Surfing Strategy (" ตัวอย่างเช่นer, erm, uh, well, I mean, you know" เป็นต้น					
7. ท่านเลือกใช้การแก้ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษ โดยวิธีการกล่าวซ้ำ)Repetition Strategy" ตัวอย่างเช่น (Do you know what an emperor is? What is an emperor?" เป็นต้น					
8. ท่านเลือกใช้การแก้ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษ โดยวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตัวเอง)Self-Repair Strategy" ตัวอย่างเช่น (well, what I mean to say is, speak more slowly, I am foreigner" เป็นต้น					
9. ท่านเลือกใช้การแก้ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษ โดยวิธีการพูดไม่ตรงประเด็น)Topic Avoidance Strategy (" ตัวอย่างเช่นYour presentation was very exciting, by the way have you ever visited our university?" เป็นต้น					

10. ท่านเลือกใช้การแก้ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษ โดยวิธีการยุติการพูด) Message Abandonment Strategy (" ตัวอย่างเช่นI am sorry, sir .We do not have taxi . But if you want to call taxi freelance, **you have ...**I think they are come outside.					
11. ท่านเลือกใช้การแก้ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษ โดยวิธีการพูดภาษาอื่นปนกับภาษาอังกฤษ)L-Switch Strategyที่ไม่ใช่คำ (ภาษาที่สาม) เช่น การพูดภาษาอื่น ((ภาษาที่สอง) จากภาษาแม่ หรือภาษาเป้าหมาย ตัวอย่างเช่น How do I say this, Kono basho wa doko ni aru?] Where is this place?เป็นต้น [					
12. ท่านเลือกใช้การแก้ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษ โดยวิธีการให้ความหมายไม่สมบูรณ์)Massage Reduction Strategyเช่น การพูดสื่อสารได้ใจความน้อยกว่าที่ควรจะ (เป็น เนื่องจากผู้พูดไม่รู้คำศัพท์ในภาษาเป้าหมาย " ตัวอย่างเช่นI don't know why the price is"... โดยผู้พูดต้องการจะสื่อว่าราคาของสิ่งๆหนึ่งมีราคาที่สูงแต่ผู้พูดต้องการละคำไว้เพื่อให้ผู้ฟังตีความว่าของสิ่งราคาสูง เป็นต้น					

ข้อเสนอแนะ

____

ประวัติผู้วิจัย

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – ชื่อสกุล อธิภัทร ตั้งกุศลลลิต

วัน เดือน ปี เกิด 19 มกราคม 2543

ที่อยู่ปัจจุบัน 168 หมู่ 2 ตำบลบ่อ อำเภอเมือง
จังหวัดน่าน 55000
โทรศัพท์ 0932455714
E-mail athipat_ta63@live.rmutl.ac.th